

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS
30 SEPTEMBER 1932 - No. 18

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

GEILLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D

ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

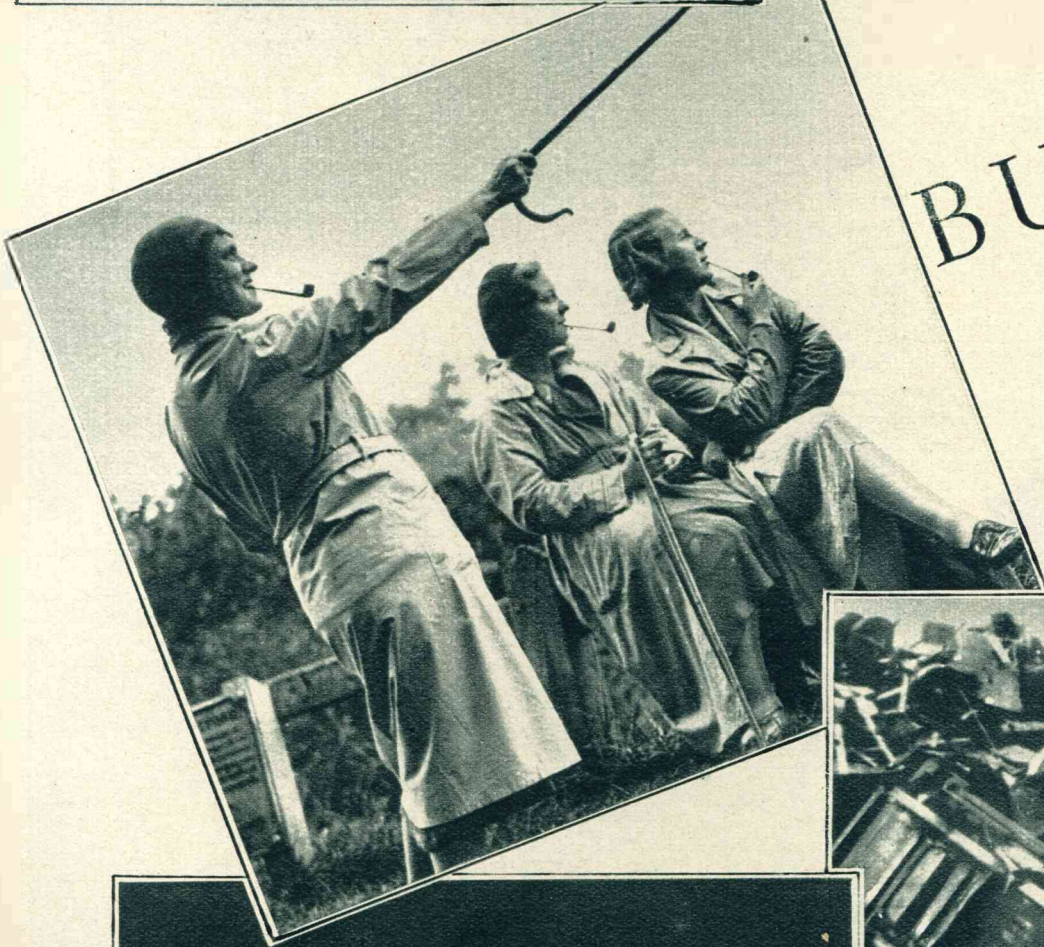
IN 'T WALCHERSCH DUIN
ONDER DOMBURG

Paul von Hindenburg, de vroegere veldmaarschalk, die sinds 1925 rijkspresident van Duitsland is, de inderdaad krasse staatsman die ook buiten Duitsland in breede kringen achting en aanzien geniet, wordt 2 October a.s. 85 jaar oud.

De krijgshaftige garde. De militairen die het paleis van den Engelschen koning bewaken, zien er niet al te krijgshaftig uit in het ietwat potsierlijke korte capeje. De manschappen zelf zijn er echter blij mee, want het beschermt hun geweren tegen den regen, hetgeen weer een keer schoonmaken en poetsen bespaart.

BUITEN- LANDSCHE POST

De pijpen, die ongeveer een jaar geleden mode werden bij de Engelsche vrouw, komen langzamerhand meer in trek, vooral bij kampeersters en wandelaars. De pijpen zijn erg licht, maar ook tamelijk duur; hoe het een dame staat, moge men op de foto beoordeelen.

Het vreeselijk spoorwegongeluk in Algiers, waarbij vele manschappen van het Vreemdenlegioen gedood werden. Op deze nagekomen foto ziet men, tot welk 'n verschrikkelijke ruïne de trein werd, nadat deze in het diepe ravijn was gestort.

De laatste stappen in het vaderland — veroordeelde Spanjaarden, die aan de laatste onlusten deelnamen, worden 's nachts te Cadix ingescheept om vervoerd te worden naar het oord waarheen zij verbannen werden.

Het eiland in den Rijn. Bij de spoorbrug te Oosterbeek heeft de Rijn zoo weinig water, dat een tijdlang een groote zandplaat droog kwam, die zich tot midden in de rivier uitstreckte.

Erik Wildhagen, de beroemde bariton-kammersänger, een der artiesten van de Münchener Opera, die tot half October voorstellingen in ons land komt geven van verschillende opera's (o.a. te Amsterdam, Den Haag, Rotterdam, Hengelo, Leeuwarden, Groningen, Zwolle, Arnhem, Nijmegen, enz.)

Tummer neemt een non-stop-heuvel tijdens den terrein-rit, waarbij ook het terrein-kampioenschap van Noord-Nederland werd verreden, door de Noord-Nederlandsche Motorclub te Norg georganiseerd.

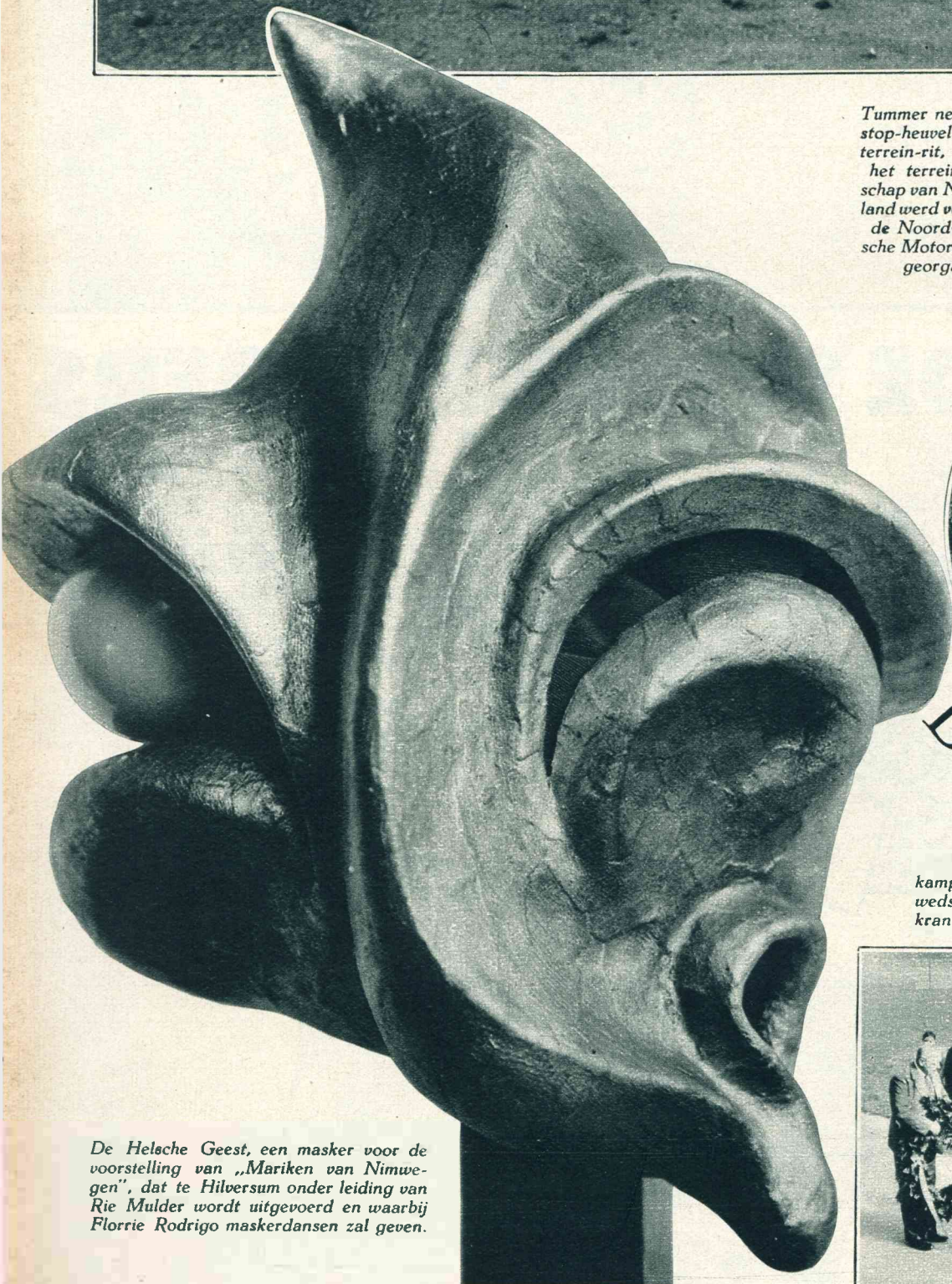

BINNENLAND

Ook het Noorden heeft den sprintkampioen der Olympische Spelen — J. van Egmond — gehuldigd. Bij de wedstrijden van Zaterdag op de Groningsche Wielersbaan werden hem kransen aangeboden en werd hij toegesproken door verschillende sprekers.

De Helsche Geest, een masker voor de voorstelling van „Mariken van Nimwegen”, dat te Hilversum onder leiding van Rie Mulder wordt uitgevoerd en waarbij Florrie Rodrigo maskerdansen zal geven.

De wijnstoet
trekt door de
straten van
Mainz.

DE WIJNKEURDERS

van

Mainz

als men verneemt dat de jaarlijksche groote wijnmarkt, die in de maand September pleegt gehouden te worden, niet een zakelijke „beurs” is, maar meer heeft van een groot volksfeest.

Op den vastgestelden dag blijft geen besje achter haar spinnewiel, maar de heele bevolking van Mainz loopt uit, om den feestelijken optocht te zien, waarin de met het edel druivensapgevulde vaten worden rondgereden en naar het raadhuis worden gebracht. De deelnemers aan dezen vroolijken ommeegang zijn in

Een vroolijke wijnbouwer in den optocht.

Een die meende, dat hij er wel teeen kon.

Het is niet zoo eenvoudig de juiste keus op te schrijven

De oude, liefelijke stad Mainz, aan de gelijknamige rivier gelegen, is sinds honderdtallen van jaren het middelpunt van den Duitschen wijnhandel. Wel zijn er beroemde wijnmerken, die aan schild en schutse van andere steden en natuurlijk ook aan hun qualiteit een faam danken, welke tot ver over de grenzen van „das grosse Vaterland” reikt, Mainz was en bleef de plaats, waar koopers en handelaren na het binnenhalen van den druivenoogst bijeen kwamen om zaken te doen, en waar voor vaak fantastische bedragen wordt omgezet. De wereld is nu eenmaal dorstig.

Indien men de Zuid-Duitsche mentaliteit, welke hemelsbreed verschilt van de stroeve Pruisische, kent, zal het niet verwonderen

prachtige costuums gestoken, gelijk hun voorouders ze voor eeuwen droegen, en zijn zich terdege van hun waardigheid bewust.

Het eigenlijke feest bestaat in een „proefwedstrijd”. De deelnemers hieraan, die natuurlijk kenners van reputatie moeten zijn, moeten uit zeven verschillende jaren en merken een keus doen. Deze keus dient niet om den besten wijn, maar wel om den besten kenner aan te wijzen, met andere woorden, de bedoeling is van ieder der zeven wijnen nauwkeurig het soort en - wat moeilijker is - het jaat van den oogst op te geven.

De deelnemers moeten nogal eens „over-

Op plechtige wijze wordt de naam van den kampioen keurder bekend gemaakt.

„Dat is een oude bekende van me.”

De ware keurder herkent zijn wijn aan den reuk.

Heele bijzondere en dure wijnen dragen de landlieden zelf naar de stad.

Mainzer meisjes, die er ook verstand van denken te hebben.

proeven” om zeker van hun zaak te zijn; daarna vullen zij een soort stembiljet in, hetwelk plechtig in een bus wordt gestoken. De man, die wijnen en jaren 't beste gesorteerd heeft, krijgt een diploma.

Hoewel er aan het proeven weinig te zien is, is er toch steeds een menigte van ongeveer acht-duizend personen bij tegenwoordig. Maar alleen zij, die dichtbij staan, kunnen genieten van de verrukkingen, die zich bij iedere nieuwe proef op het gelaat van den deelnemer weer spiegelen.

Tot 'n algemeene drinkpartij ontaardt het feest echter nooit, daarvoor is het aantal deelnemers te gering. Het geheel heeft een folkloristisch karakter en geen Mainzer heeft reden tot ergernis.

Als 't melkmeisje voorbij-
komt in Vrouwenpolder.

Westkapelsche jeugd aan
den voet van den
vuurtoren.

De overzetveerman
van Terneuzen.

In 't middaguurtje
op de Middelburgsche markt.

Te Meliskerke wordt de bezoeker in de
herberg met hen stichtend vers verwelkomd.

't Is waschdag geweest in Vlissingen.

MAAR NOODLIJDEND!

(B. en W. stellen den Raad voor, de gemeente maar noodlijdend te verklaren — Uit Souburgs raadsverslag)

B. en W. spreken:

Vrienden, ja, we zijn noodlijdend,
onze affaire is naar de maan:
Langzaam naar den afgrond glijdend,
is het gauw met ons gedaan.
Hebben w' onze beste krachten
aan 't geliefd gemeenebest
dan vergeefs gegeven? Brachten
w' onze offers niet als mest,
rijkelijk en overvloedig?
Nu gaat toch de zaak verkeerd,
en 't begin was zoo voorspoedig!
Hebben wij niet goed beheerd?
Zuinig waren w' als niet velen,
de veldwachter loopt al tien jaar
met zijn zelfde kepi, 't heele
zaakje is best voor elkaar!
't Is uitsluitend de malaise
(met de crisis) die 't hem deed:
Nee, we hebben de gemeente
aan-, maar nimmer uitgekleed!
Prijs ons dan, o, beste burgers,
dat wij niet als een bankier,
(laten we zijn naam niet noemen)
lustig gingen aan den zwier!
Op is op, dat is de waarheid,
maar, en dat verklaren wij:
Als de nood het allerhoogst is,
springt het Rijk ons wel weer bij!

Deventer beteekent koek, in Rotterdam denkt men aan schepen en in Giethoorn aan bruggetjes. Amsterdam is beroemd om zijn grachten, Nederland om haring en jenever en nog enkele andere dingen, Friesland om de schaatsenrijders en meren, en Pisa om den scheeven toren. Wie aan Pisa denkt, denkt aan den scheeven toren, en wie aan scheeve torens denkt, noemt dadelijk Pisa. Maar deze Italiaansche stad is niet de eenige, welke zoo'n merkwaardigheid bezit; er zijn verschillende plaatsen, waar de torens nog scheever staan, of minstens even scheef. St. Moritz in Zwitserland heeft er bijv. een, in Duitschland zijn er verschillende, en in ons land zijn er ook te zien. Voor zulk een bezienswaardigheid behoeft men dus niet naar Pisa in Italië te reizen; dichterbij, in Zutphen (nevenstaande foto) en Edam bijv., is het ook te bewonderen.

In de omgeving van Shanghai staat de Chineesche scheeve toren, een pagode uit de vijftiende eeuw.

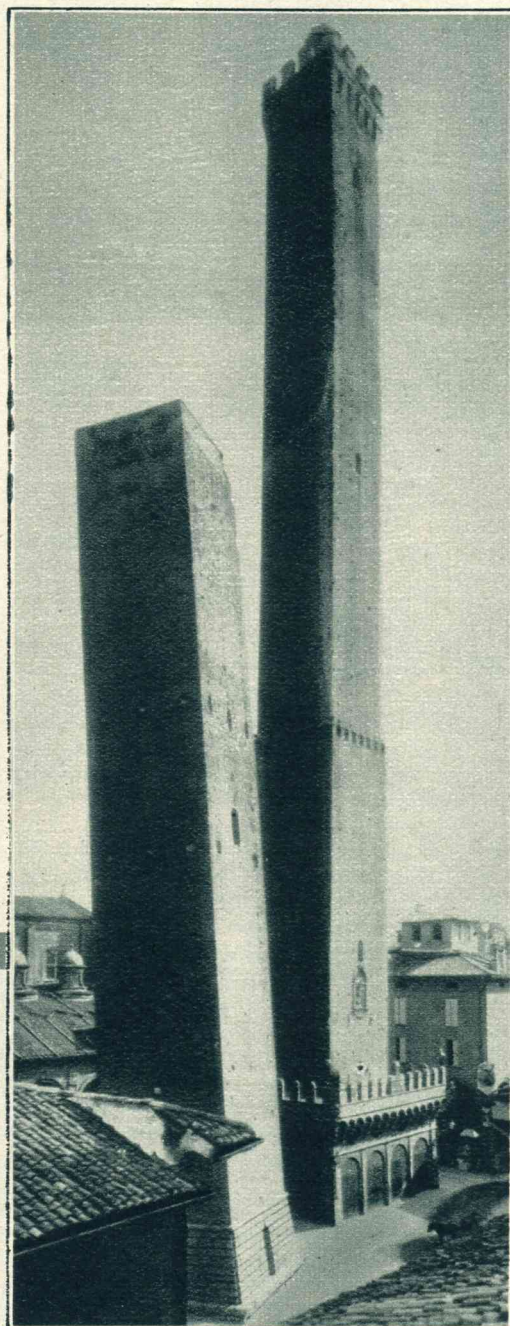
Scheef

Bij vergelijking met de omringende huizen ziet men, dat de toren van Edam niet geheel recht staat.

De scheeve toren van Bologna valt nog meer op, omdat een rechte toren (de hoogste) er naast staat.

Het eiland Elba bezit een scheeven toren in den vuurtoren van Portoferraio.

Gang naar de kerk op Walcheren
(Koudekerke)

En bij de kerk trekt dit kleurige tafereel de
belangstelling van vreemdeling en inwoner.

Ook onder de kerkgangers is langzamerhand de kleurige kleedij aan 't verdwijnen.

VAN
WALCHEREN

verlaat voor
'n dorp, dat
niet veel
meer heeft dan den kring
van huisjes eromheen, en
meer behoeven ze ook niet te zijn.

Er zijn er ook, die wat grooter zijn,
zoals de kerk van Serooskerke, een
baksteen gebouw, bestaande uit een
schip en een Westtoren. Twee zandsteen-
leeuwen bewaken het gebouw op de
hekposten aan het kerkplein.

Een andere, de kerk van Oostkapelle,
heeft een stormachtig verleden achter
zich. Oorspronkelijk was het een kruis-
kerk, die in 1572 verwoest werd, herbouwd
in 1582 omwoei, in 1585 weer herbouwd
werd, en in 1822 gerestaureerd.

RONDOM DE KERKJES

Enige jaren geleden, toen de activiteit van de verschillende verenigingen voor vreemdelingenverkeer nog niet bestond, en zelfs de meeste dier verenigingen nog niet waren geboren, werd de roem van onze provincie bijna uitsluitend uitgedragen door de uitgaande kerkjes op Walcheren. Het scheen wel, of deze gebeurtenis de eenige was, die aan ons gewest glans vermocht te verleenen. Inderdaad, toen was de dracht nog meer algemeen dan nu, en wanneer men op een zomerschen dag zooveel boeren en boerinnetjes mooi „an 'edae” groepsgewijze door het keurige laantje naar de kerk zag wandelen, dan vormde dit zeker een verkwikkend beeld. In den vorm van briefkaarten ging dit tooneeltje de wijde wereld in, men zag het ook als gravure aan menigen wand, en nog later, bij een voortschrijdende techniek, hing het als lantaarnplaatje aan vele huiskamerlampen.

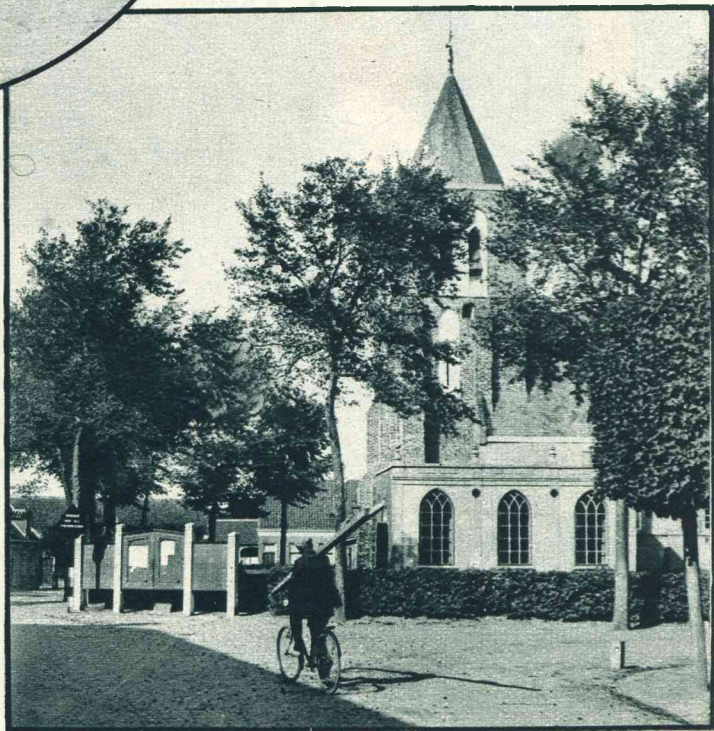
Maar de tijden veranderen. Afgezien van het feit, dat de kerkgang niet meer een zoo groote gebeurtenis is, daar men op de dorpen ook zelfs in de week zich „opkelft” om hier of daar heen te gaan, is de kleurige Zeeuwsche kleedij aan het verdwijnen. Jammer is dit ongetwijfeld, hoewel we

het vooral de vrouwen niet kwalijk kunnen nemen, dat zij er niet meer voor voelen om een heele garderobe aan elkaar te spelden (wanneer het goed is, wordt namelijk alles gespeld). Maar hoe de tijd ook verandert, er blijft een zekere regelmaat in het wederkeeren der gebeurtenissen. En zoo is het nu gekomen, dat we de kerkjes gingen opzoeken, omdat de kleurige dorps-tooneeltjes zoo langzamerhand aan het verdwijnen zijn.

Daar zijn kerken op Walcheren, die niets bijzonders hebben, innoch uitwendig, zoals het eenvoudige, gepleisterde kerkje van Zoutelande.

Over het algemeen zijn de kerkjes hier klein en landelijk, ze zijn toe-

Rust rondom het kerkje van Biggekerke.

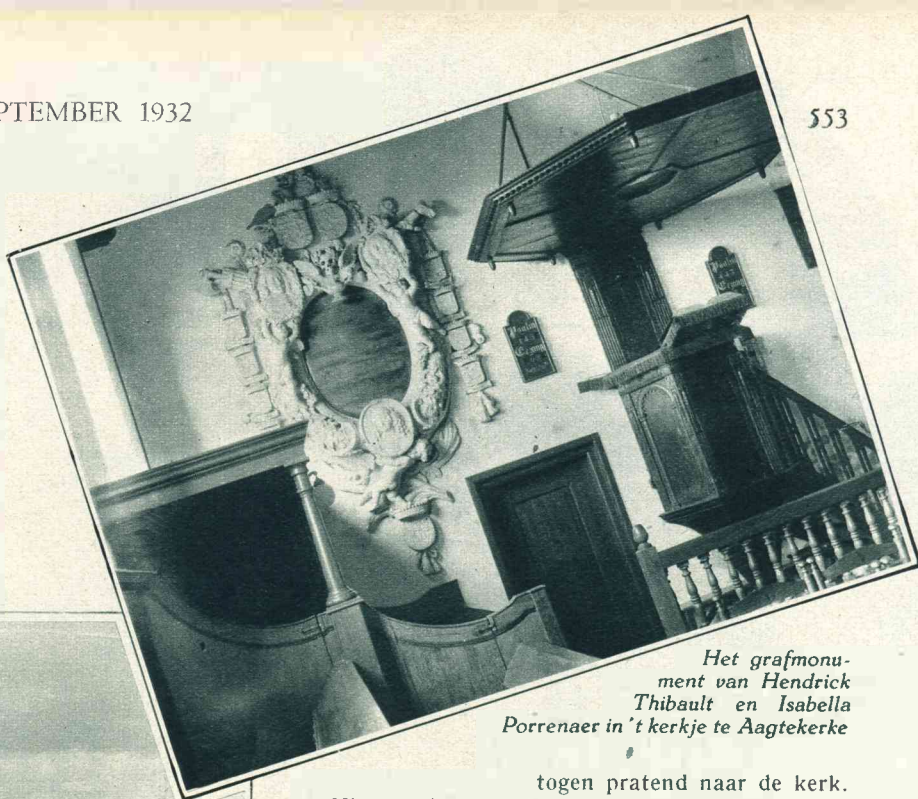
Dan zijn er kerkjes, waar men het in het interieur moet zoeken, zooals dat te Aagtekerke. Daar vindt men een klok, in 1634 gegoten door Michael Burgerhuys, tinnen bekers en schotels, een eikenhouten preekstoel met boogpaneelen en een grafmonument van Hendrick Thibault en Isabella Porrenaer, dat uit de 17e eeuw stamt.

Veel meer konden wij over deze plattelandskerkjes niet vinden. Kleinere dorpen hebben zelfs geen kerk, die op eenigen ouderdom kan bogen. Maar mogen de bestaande klein zijn, en nederig weggedoken in het dorpsche groen, het neemt niet weg, dat ze beantwoorden aan hun doel, en passen in de landelijke omgeving.

Zij zijn het middelpunt, waaromheen zich alles groepeerft. Zij nemen ook in het hart van den dor-

peling een allesoverheerschende plaats in.

Het kerkgaan geeft aan het dorpsleven fleur. Zwaar vallen en bonzen in den vroegen ochtend de klokkeklanken over het vredige dorp, tot ver in den omtrek hoorbaar. Plechtig en statig, en even plechtig en statig komen uit de lage deuren de kerkgangers in hun beste kleeven, het kerkboek onder den arm en wandelen groepsgewijze, inge-

Het grafmonument van Hendrick Thibault en Isabella Porrenaer in 't kerkje te Aagtekerke

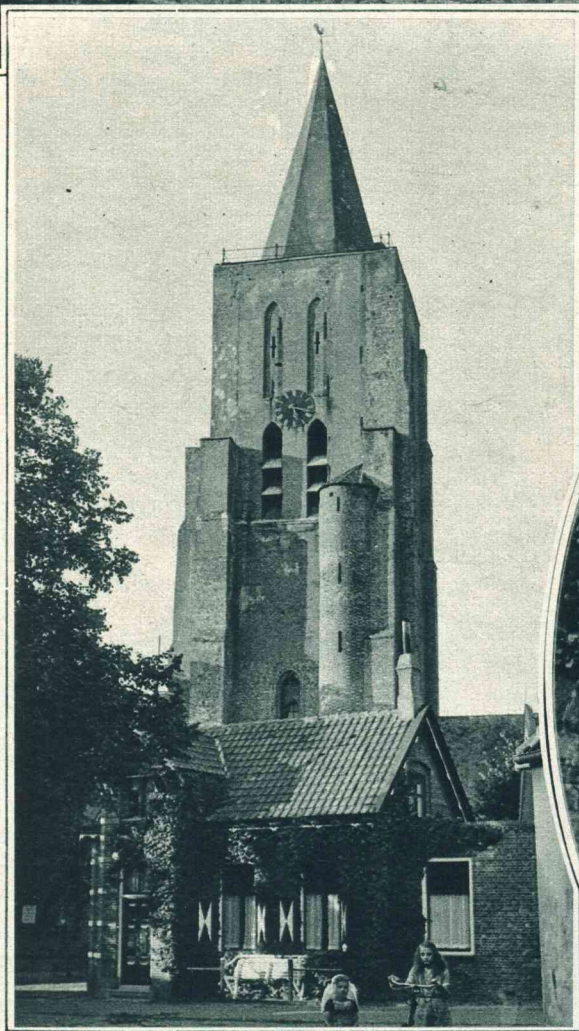
togen pratend naar de kerk. Hier en daar is er wat leven van de jeugd, die zich maar noode aanpast aan de sfeer der ouderen, maar ook dat verstomt, als de dienst begint.

Een wijle is het stil tot het zingen aanvangt, en gezangen, welke reeds een eeuwenlang leven achter zich hebben, klinken galmend op tot buiten het dorp hoorbaar. En op het dorp zelf is het stil geworden.

Als de kerk uitgaat, is het wat rumoeriger, men gaat nu groepsgewijze hier of daar om de koffie, ook dat is gewoonte geworden. En niet alleen de koffie trekt; de dag zou immers niet goed zijn, wanneer men niet kon napraten over de preek en over degenen, die er wel en niet waren? Dit kleine genoegen is voor een ieder weggelegd, en men zou ook dat niet kunnen missen.

Zoo is de kerkgang voor het dorp een gebeurtenis, die ieders belangstelling heeft, en die de sleur van de werkdagen passend onderbreekt.

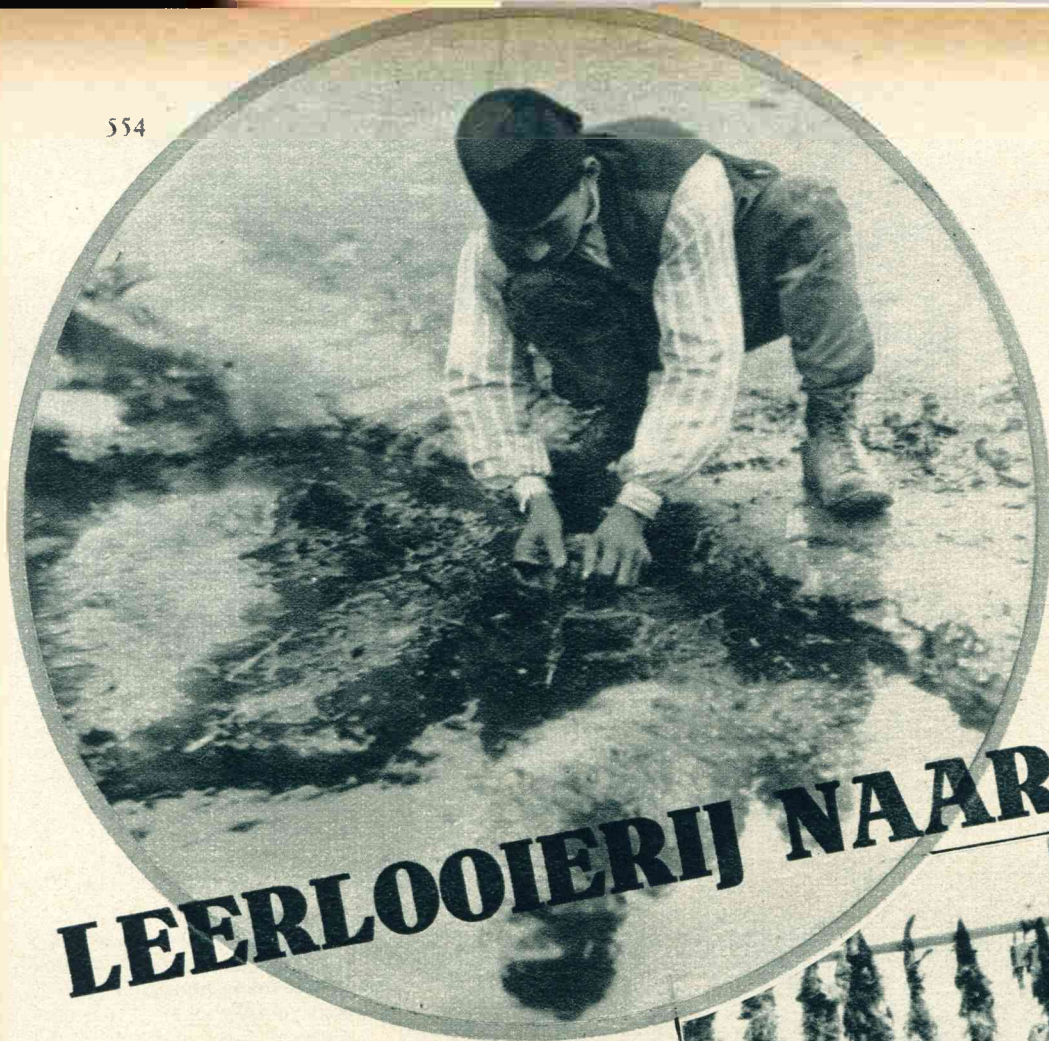
Vooraf in Zoutelande levert het kerkje temidden der kleine huisjes een aardig beeld, wanneer men het van de hooge duinen af ziet.

De toren van Oostkapelle, die het landschap van Walcheren in wijden omtrek beheerscht.

De traditioneele leeuwjes bij de hekposten van het kerkplein treft men zoowel te Aagtekerke als te Serooskerke.

*De binnengekomen huiden
worden gereinigd.*

LEERLOOIERIJ NAAR OUDEN TRANT

In de grijze oudheid bestond de eerste kleding der mensheid wel voornamelijk uit dierenhuiden. In de praehistorische tijden natuurlijk nog in onbewerkte, ruwe toestand, later in bewerkte vorm, als leder.

De bewerkingstechniek was aanvankelijk zeer primitief, en eeuwen lang volgde men dezelfde, van geslacht op geslacht overgeleverde methoden. Eerst in de laatste tientallen jaren, met de vervolmaking der machinerieën op alle gebied en met de ontdekking van chemische preparaten, is ook het leerlooiersvak uitgegroeid tot een veelal machinaal, althans fabriekmatig bedrijf, uitzonderingen

*De huiden
worden in de buitenlucht gedroogd.*

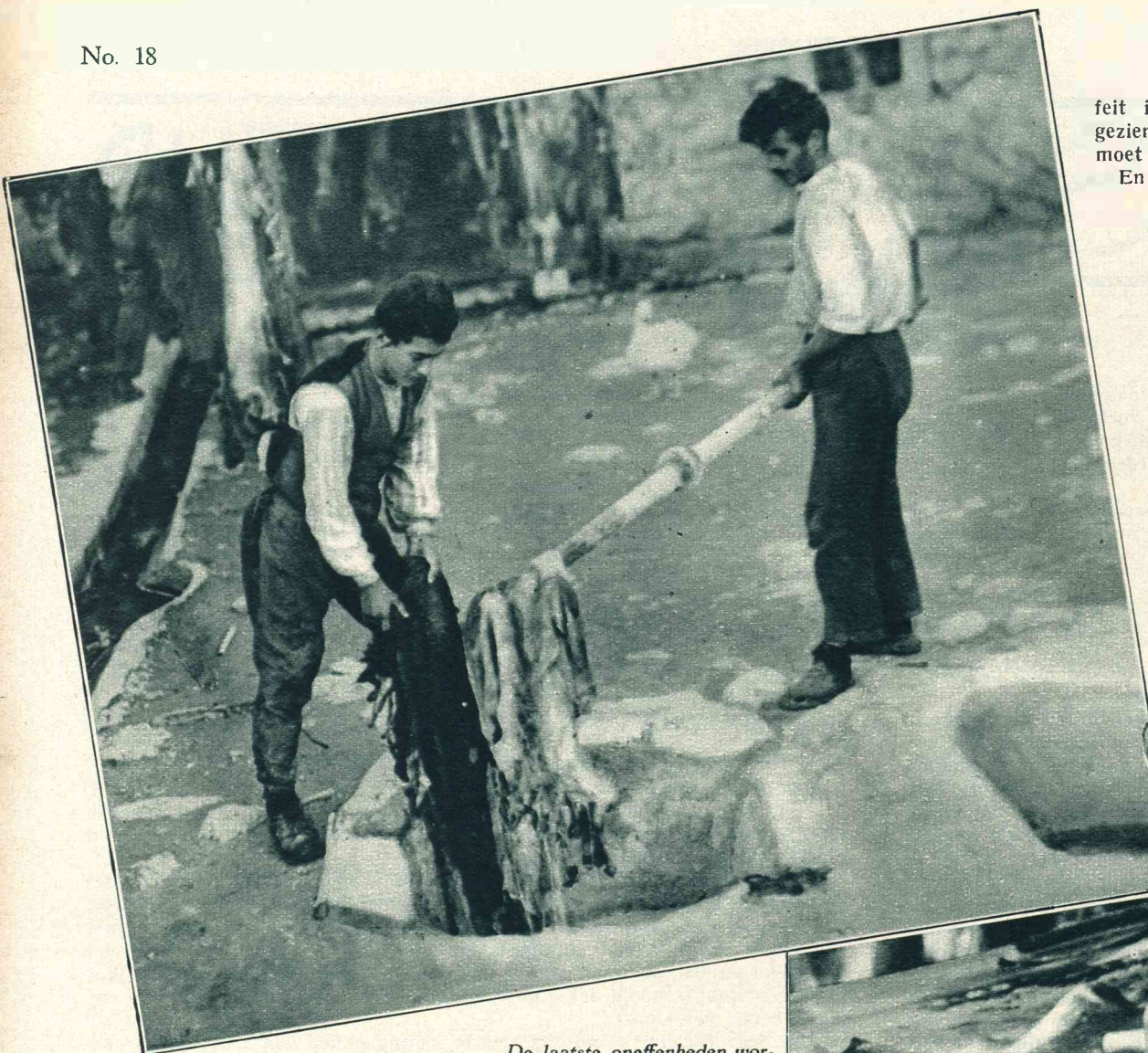
In de opslagplaats van gedroogde huiden.

Het scheren.

natuurlijk daargelaten. Doch wat in West-Europa en de overige geciviliseerde landen als een uitzondering geldt, is, wanneer men meer naar het Oosten komt, nog altijd regel. Daar volgt men, evenals op ander terrein, nog bijna uitsluitend de oude methode, daar is het handwerk nog altijd hoog in eere.

Het leerlooiersbedrijf is daar een middeleeuwsch vak, waarin niemand er aan zal denken ooit eenige wijziging te brengen. De oude methode wordt er onveranderlijk gevolgd. Het wasschen en de ont-haring, alles geschiedt met de hand en de bewerking, welke met moderne chemische methoden in enkele minuten geschiedt, vraagt dagen. Het eenige werktuig, dat de Oosterling erbij gebruikt, is een scherp mes. En verder: de Oostersche arbeiders hebben den tijd, en het maakt niet zooveel uit, of ze vandaag met hun arbeid gereed

Bij de kalkputten. (Zie tekst)

De laatste oneffenheden worden voor 't verven verwijderd.

komen of morgen. De huiden worden in Bosnië bij voorbeeld, waar onze fotoserie genomen werd, nog steeds in den grond in kalkputten of kuipen bewaard; men krijgt nimmer het gevoel, dat men zich in een fabriek bevindt, wanneer men daar een leerlooierij betreedt. Nog steeds is men in het Oosten overtuigd, dat het handwerk betere waar aflevert dan de machinale bewerking. Een

feit is het, dat het leer, vooral van de voetbekleding, gezien den vaak zeer harden, rotsigen grond, heel wat moet kunnen verduren.

En zoowel leerlooier als schoenmaker kunnen er van overtuigd zijn, dat ze hun klandizie behouden, want noch de kleur noch de vorm zijn aan mode onderhevig.

En waarom zouden ze zich dan druk maken?

Het leer wordt glad en glanzend gewreven.

Het taaie Bosnische schoeisel — opanken geheeten — wordt uit lederen reepen vervaardigd. Deze arbeider, die zelf opanken draagt, is met het snijden der smalle reepen bezig; het is een werkje dat 'n vaste hand en veel routine vraagt.

JIMMY'S

PROEFTUD

door
Oswald Dallas

De heer Richard Fielding tastte tusschen de papieren, die voor hem lagen, naar zijn bril — toen zocht hij in zijn zakken, en toen hij hem ook daar niet vond, keek hij onder de tafel, een ongeduldige uitdrukking mompelend, en zonder succes.

De jonge man, die tegenover hem zat, met de beenen over elkaar, nam den bril op van de tafel en reikte hem glimlachend over. De heer Fielding greep hem zonder te bedanken, en zette hem op zijn neus. Zijn manier van doen was grof, op 't randje van vechtlust af.

„Ik heb over dat onderwerp niets meer te zeggen, lord James,” sprak hij op den scherpsten, eenigszins ruzieachtigen toon, waar hij als zakenman, die nooit woorden verspilte, trotsch op was.

„Maar da's toch te bar! U geeft me niet eens den tijd, om mijn bedoeling goed uit te leggen,” antwoordde de jonge man klagend.

De kleeren van lord James deden denken aan een duren kleermaker; zijn das en zijn sokken waren een nieuwe vinding in regenboog-effecten. Zijn haar bezat die rijke warme tint, die door teedere moeders als kastanje-bruin, en door openhartige jongere zusters als vuurrood betiteld wordt. Het kortgeknipte snorretje vormde twee punten boven een nogal grooten en 'n beetje spottenden mond, en zijn geestige bruine oogen hadden gouden vlekjes. Al deze dingen stonden den heer Richard Fielding beslist tegen.

De kleeren van den heer Fielding vielen langs zijn lichaam, zooals 't uitkwam, zijn das was van 't soort, dat 't vorige jaar bij duizenden op de markt was gebracht, en zijn grijze haar stond overeind, alsof het nog nooit door een borstel was aangeraakt. Zijn trekken waren vaag en opgeblazen. Die opgeblazenheid kwam voort uit hartzwakte en gebrek aan lichaamsbeweging, de vaagheid zijner trekken had hij van zijn ouders geërfd, en dat zijn kleeren zoo slecht pasten had hij te danken aan het feit, dat hij ze uit een van zijn eigen magazijnen had laten komen. Richard Fielding was directeur van 'n groote confectie-firma, die in alle Engelsche steden bloeiende filialen bezat.

Hij was een man die de zeventig naderde; hij had ruwe, bruuske manieren, een lief klein oud vrouwtje tot echtgenoot, en twee charmante meisjes tot dochters. Aan de oudste van die twee dankte de heer Fielding de eer van het bezoek van lord James dien zonnigen middag, op zijn kantoor in de Koningin-Victoria-sstraat.

Bij het klagende verwijt van den jongen man keek meneer Fielding op van zijn papieren, zag door zijn brilleglazen naar den bezoeker met onverholen minachting, en richtte toen de oogen weer op zijn papieren. De jonge man kreeg een kleurtje.

„Zoudt u me willen vertellen, welke bezwaren u eigenlijk hebt?” ging hij voort. „Alles bij elkaar genomen ben ik een heel draaglijk jongmensch.”

„Je bent niets dan een verwaande kwast,” snauwde de oude heer.

„Kom, kom!”

„En al was je zoo rijk als Rothschild, en al had je al de hertogen van Engeland in je familie, dan gaf ik je mijn dochter nog niet! En ik kan je verzekeren, dat ze nooit trouwen zal zonder mijn toestemming. Ik heb mezelf er bovenop gewerkt — waar zit je nu om te grinniken? ik ben mijn carrière begonnen met 'n winkel aan te vegen. En jij — je zou nog niet eens je brood kunnen verdienen als straatveger!”

„Nee,” antwoordde de jonge man ernstig, „ik geloof niet, dat ik dat zou kunnen — maar er zijn nog andere mogelijkheden in 't leven.”

De heer Richard Fielding trok zijn neus op.

„Ik wil dan wel wedden, dat je, als je op je eigen wieken moest drijven, nog niet eens genoeg verdienen zou om... om je eigen sokken te betalen, laat staan wat anders. En je vraagt me met een doodleuk gezicht om de hand van mijn dochter!”

„Ik geloof niet, dat u de zaak heelemaal zuiver inziet,” zei lord James peinzend.

Het neusoptrekken van den heer Fielding werd nu hoorbaar, en hij stond op uit zijn stoel.

„Neem me niet kwalijk,” zei hij vinnig, „maar ik heb 't druk. Goeden middag!”

„Weet u, waar bij u de groote fout ligt?” ging de roodharige jonkman onverstoorbaar voort. „U holt maar door op 't idee, dat dit kleine gesprek tusschen ons eenigen invloed op den gang van zaken kan hebben. Ik ben niet komen vragen...”

Op reis door ons land.

PARK-PRACHT IN DE INDUSTRIE-STAD EINDHOVEN.

„Wat?”

„Ik ben alleen beleefdheidshalve hier gekomen. Enny scheen te vinden, dat 't zoo hoorde.”

„Moet ik daaruit opmaken, dat je... mijn dochter gevraagd hebt, en dat ze ja heeft gezegd?” vroeg meneer Fielding, en een zee van diep purper golfde op tot de plaats, waar zijn grijze haar dun werd.

„Ja zeker! Ik dacht eerlijk gezegd niet, dat ze me zou willen hebben, maar 't bleek van wel. Ik ben er geweldig mee in mijn schik.”

„O ja? Is 't toch waar?” snauwde de heer Fielding. „We zullen eens kijken, of daar niets aan te doen is.” Hij stak de handen in de zakken, liep naar den leegen haard, keerde zich daar om en keek zijn bezoeker aan. „Vertel eens op,” ging hij voort, „heb je ooit van je leven een penny eerlijk verdiend?”

Lord James liet 't hoofd in de hand rusten en scheen ernstig na te denken.

„Eh... n-nee,” antwoordde hij langzaam. „Winnen met bridge zult u ten minste wel niet mee willen tellen.”

„Ik zou anders gezegd hebben, dat je geen hersens genoeg had, om te winnen.”

„Toch gebeurt dat wel eens,” vertelde lord James blij. „En bij de wedrennen heb ik ook wel eens wat opgestreken.”

„Ja, ja,” zei de heer Fielding bitter, „je bent een van die menschen, die teren op de verdienste van anderen. Daar leef je weelderig van, terwijl anderen ploeteren in het zweet huns aanschijns.”

„Vindt u goed, dat ik een sigaret opsteek?” vroeg lord James, en zonder op permissie te wachten gaf hij aan zijn voornemen gevolg. „'t Spijt me, dat we 't zoo slecht eens zijn, meneer Fielding,” ging hij na het derde trekje voort. „Ik heb vreeselijk 't land aan familie-oneenigheid. Enny zal 't wel ontzettend vervelend vinden, als haar vader en ik niet op 't zelfde pleintje spelen. Wat ik zeggen wou, ik hoop, dat u voor de bruiloft een costuum laat maken, dat u een beetje beter past.”

De heer Fielding stond ongeveer te schuimbekken. Hij sloeg met geweld op een belknop, en een klerk op jaren, met een benauwd gezicht, kwam binnen.

„Laat dien persoon uit,” zei hij, met een stem, alsof hij in de woorden stikte, „en pas op, dat hij hier nooit meer zijn gezicht laat zien.”

Lord James kwam traag overeind, keek uit het raam naar beneden op straat, glimlachte en ging naar de deur. Op den drempel keerde hij zich om.

„Dà-dà,” zei hij joviaal. „We zien elkaar vanavond aan tafel nog wel.”

Hij verliet den heer Fielding, die versteend stond van verbazing en bijna barstte van verontwaardiging, daalde met de lift naar beneden en trad in den zonneschijn van de Koningin-Victoria-sstraat. Toen zag hij op naar het venster van Fielding's privé-kantoor, dat hij daareven verlaten had, en begon toen langzaam op te wandelen in de richting van het station Cannon-sstraat. Daar ging hij binnen; hij keek op de klok en toen op zijn horloge, liep naar 't boekenstalletje, en bleef daar met matte belangstelling in de tijdschriften staan bladeren.

Hij had daar vijf minuten gestaan, in welk tijdsverloop hij minstens twaalf maal naar de klok had gekeken, toen er een andere man naderde en hem op den arm klopte.

„Hé, Jimmy!” zei de pas aangekomene, „wat moet jij hier!”

Lord James keek hem aan op een manier, die men moeilijk hartelijk zou kunnen noemen.

„Ik keek in die tijdschriften,” antwoordde hij ernstig.

„Dat heb ik gezien,” zei de ander lachend; „maar je komt toch zeker niet uit Crossborough, om op dit stationnetje in tijdschriften te snuffelen?”

„Ik woon tegenwoordig in stad,” antwoordde lord James, alsof hiermee de heele kwestie was afgedaan.

Op dat oogenblik kwam er een trein binnen, en zonder een woord van excuus liet hij zijn kennis alleen en ging vlak voor de controle staan. De ander keek hem lachend na.

„Stapelgek!” mompelde hij.

Een halve minuut later dacht hij er anders over. Een meisje was de controle gepasseerd, en schudde lord James de hand. Zelfs Cosmo Frazer, die zichzelf voor een kenner hield op 't gebied van schoonheid, moest inwendig toegeven, dat zij verre boven de middelmaat uitmuntte. Zij was van iets meer dan gewone grootte, en zeer slank, en zij had dien eigenaardigen deinenden gang, die zoo bevallig is, als hij niet overdreven wordt. Door de fijne mazen van haar korte voile heen tintelden haar oogen als diamanten.

De grootste van Cosmo Frazer's ondeugden — en hij had er vele — was nieuwsgierigheid. Hij schoof wat dichtër naar de plek, waar het tweetal stond, misschien in de zwakke hoop, dat hij voorgesteld zou worden. Daar werd hij dan echter in teleurgesteld. Jimmy nam den arm van 't meisje in den zijnen en liep langs hem heen, zonder het geringste teeken van herkenning.

Toen zij buiten het station waren, liepen de twee naar de Koningin-Victoriastraat.

„En, Jimmy — heb je vader gesproken?” zei het meisje.

„O jawel,” gaf de jonge man ten antwoord, evenals zij glimlachend, „ik ben op zijn kantoor geweest.”

„En?”

„En ik heb 't gehoord.”

„Wees nu niet flauw. Je weet best, wat ik bedoel. Wat heeft hij gezegd?”

„Dat zou ik niet graag herhalen,” antwoordde lord James, plotseling ernstig. „Hij heeft uitdrukkingen gebruikt, die niet geschikt zijn voor dames-ooren.”

Er was een lachje in de keel van het meisje.

„Ja... zachtzinnigheid is zijn specialiteit niet.”

„Je zou kunnen zeggen, dat hij nogal onstuimig is. Hij wou me niet eens tijd geven, om uit te praten.”

„En hoe is 't afgelopen?” vroeg Enny Fielding, met oogen vol spanning.

„Eigenlijk heeft hij me 't kantoor uitgegooid. Dat wil niet zeggen, dat hij me 'n schop heeft gegeven, maar 't kwam er toch op neer.”

„Ik heb je nog zoo gezegd, dat je beter wachten kon, tot ik met je mee kon gaan,” zei het meisje, het hoofd schuddend.

„Maar dat zou niet in orde geweest zijn. Dat doet men niet.”

„In ieder geval zal 't nu dan wel gedaan worden,” antwoordde Enny Fielding. „Ik ga direct naar vader toe, en jij gaat mee.”

„Mij best; maar als me iets gebeurt, komt mijn bloed op jouw hoofd.”

Zoo betrad hij opnieuw het kantoorgebouw en met de lift gingen zij naar boven.

Enny deed de deur van haars vaders kantoor open en ging regelrecht naar binnen. Lord James volgde haar met een grijnzend gezicht.

„Hier ben ik, vader,” zei het meisje, en zij ging dwars op de armleuning van een stoel zitten.

„Dat zie ik,” was de grove opmerking van haar vader. Toen wendde hij zich tot lord James. „Heb ik u niet gezegd, dat ik u hier niet meer over den vloer wou hebben?” snauwde hij.

„Dat is Jimmy z'n schuld niet, vader,” kwam de dochter er tusschen. „Ik heb hem meegenomen. Ga zitten, Jimmy.”

Fielding ging demonstratief door met schrijven.

Een paar seconden bleef Enny zwijsend naar hem kijken.

„Jimmy en ik willen eens met u praten,” zei ze, „en u moet een redelijke vader zijn, en luisteren. We zijn... zijn...”

„Ik heb je vader al verteld,” kwam lord James haar uit de verlegenheid helpen, „dat we verloofd zijn. Maar hij schijnt 't niet erg prettig te vinden.”

„Niet erg prettig te vinden!” viel de oude heer uit. „Dat raakt je den blik-slager! Als je met alle geweld zooiets wou, Enny, waarom heb je dan geen man gekozen?”

„Dat heb ik toch gedaan, vader,” zei de dochter.

„Dat heb je niet. Je komt aanzetten met een... met een étalage-pop van een kleermaker. Dát heb je gedaan,” raasde meneer Fielding. „Iedere penny, die hij bezit, heeft-ie van zijn vader. Dat heeft-ie me zelf verteld. Is dat een man voor mijn dochter, om mee te trouwen? En hij heeft absoluut niets in 't vooruitzicht. Als hij tenminste nog kans had, om den titel te erven, dan was 't nog niets — maar dat heeft-ie niet — geen schijn van kans. Of-schoon ik er dan nog niet anders over dacht. Ik heb lak aan titels.” Opeens keerde hij zich driftig naar lord James. „Ik zou jou wel eens 'n vijfhonderd pond per jaar willen zien verdienen!” zei hij smalend.

Lord James betastte nadenkend zijn kneveltje.

„Vijfhonderd per jaar zegt u? Dat moet wel te doen zijn, dunkt me.”

„Dat is 't ook wel,” antwoordde Fielding cynisch; „ik geloof alleen maar niet, dat u 't kunt.”

De oude heer nam zijn pen weer op.

„Van veel belang is 't eigenlijk niet,” vervolgde lord James, „want Enny en ik zijn van plan, in ieder geval te trouwen, ziet u — al hebben we geen haast op een paar maanden. Dat wil zeggen, Enny niet. Ik zou liever vandaag trouwen dan morgen.”

Het meisje keek hem stralend aan.

„Dus hadden we zoo gedacht: over een half jaar,” ging hij voort. „Ik vind alle oneenigheid in de familie vervelend, dus ik wil u een sportief aanbod doen. Als ik u, na verloop van zes maanden, kan bewijzen, dat ik in 't bezit ben van tweehonderdvijftig pond, die ik zelf verdiend heb, krijgen we dan uw vaderlijken zegen?”

Er kwam een glimlach om de gladgeschoren lippen van den heer Fielding; het was de eerste dien dag. Een innemende glimlach was het niet, maar 't was toch een lachje.

„Dà's goed!” zei hij.

Lord James haalde een klein boekje uit zijn zak, en ging er in aan 't schrijven met een dun potloodje; hij had daar nogal tijd voor nodig en klaarblijkelijk ook nogal wat hoofdbreken.

„Wilt u mij het genoegen doen, dit te onderteekenen?” vroeg hij, toen hij klaar was.

Fielding nam het boekje aan en las hardop, wat er in geschreven stond. Het was dit:

„Ik, Richard Fielding, ga hiermee de volgende verbintenis aan: als James Harringway, zes maanden na dato dezer, tot mijn tevredenheid kan aantoonen, dat hij in 't bezit is van de somma van tweehonderdvijftig pond, welk bedrag hij verdiend heeft zonder hulp van derden, zal ik er geen bezwaar tegen opperen, dat genoemde James Harringway in 't huwelijk treedt met mijn dochter Endalie Fielding, en hem in alle opzichten behandelen als een waardigen schoonzoon.”

De vorst der heeren-confectie knorde en trok zijn wenkbrauwen samen.

„En als ik dit weiger te teekenen?”

Lord James lachte genoeglijk.

„Och, dà's precies hetzelfde,” antwoordde hij.

„Denk jij er ook zoo over?” vroeg Fielding zijn dochter.

„Ja vader,” antwoordde de jonge dame verlegen.

„Hm — dan schijnt mij niet veel keuze over te blijven.”

„Heelemaal geen keuze, meneer,” antwoordde Jimmy grijnzend.

„Maar veronderstel nu eens, dat u na dat half jaar de tweehonderdvijftig pond niet hebt?”

„In dat geval,” antwoordde lord James opgewekt, „bent u tot niets gebonden. Maar u zult zien, dat ik ze heb.”

„Wat zeg jij daarvan?” vroeg Fielding zijn dochter.

„Ik zeg wat Jimmy zegt,” antwoordde zij glimlachend.

„Maar dan is er, vóór die zes maanden om zijn, geen kwestie van verloven,” zei Fielding droogjes.

Enny keek Jimmy aan en Jimmy keek Enny aan. Heelemaal overeenstemmen met hun ideeën deed dit niet.

Op reis door ons land.

KORTENHOEF, HET RUSTIGE, VRIENDELIJKE DORPJE AAN DEN RAND VAN HET GOOI.

L'ORÉAL
DE BESTE ONSCHADELIJKE
HAARVERF!

Accepteer alleen gesloten
hollandsche doozen, die de
voor het hollandsche klimaat
geschikte verf bevatten.

N.V. TOILETARTIKELN - MIJ. L'ORÉAL-HOLLAND
Huidestrat 9 AMSTERDAM
Alleenvetegenwoordigers. RICHARD WERNEKINCK & C.
AMSTERDAM

voor uw haar
dagelijks

**O
CAP**

**SCHUIMT
EN
WASCHT**

zonder water

®

**Wanneer
U corpulent is ...
of wordt ...**

is dit meestal te wijten aan
een opeenhooping van over-
tollige substanties. Begin
nog heden met Dr. E. Rich-
ter's Thee, daar deze op
natuurlijke wijze Uw ge-
wicht vermindert. Vermijdt
forceermiddelen of honger-
kuren welke alleen rimpels
veroorzaken en waarmee U
slechts een tijdelijke ge-
wichtsvermindering bereikt.

Dr. E. Richter's Thee
bij apoth. en drogisten of door het
depot Heerengr. 149, Amsterdam
per pak f1.50

Koopt geadverteerde artikelen

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

wees frisch, wees opgewekt

wees geen sleurmensch, 's-morgens
niet, 's-middags niet en ook 's-avonds
niet. Stelt Uw werkring aan Uw zenu-
wen zware eischen, blijf ze de baas
door geregeld Wrigley's te gebruiken.
Wrigley's na elke maaltijd reinigt het
gebit, maakt de mond frisch en be-
vordert de spijsvertering. Wrigley's geeft
rust en kalmte, houdt U fit en monter.

Twee soorten: P.K. (zuivere pepermuntsmak)
en Spearmint (pittige kruisemuntsmak). 5 cent
per pakje. HM-2

WRIGLEY

WAARSCHUWING!

Aspirin-tabletten worden door de BAYER-fabrieken uit-
sluitend aan Apothekers en Drogisten geleverd.

Daarom trachten andere zaken, welke geen verstand van ge-
neesmiddelen hebben U dikwijls minderwaardige tabletten te
verkoopen. Maar heeft U er al eens op gelet, op welke onhygië-
nische en vieze wijze dergelijke tabletten in zulke zaken bewaard
en verpakt worden! U zult dan zelf tot de overtuiging komen,
steeds uitsluitend de origineele oranje-verpakking van BAYER:

oranjeband-buisjes van 20 tabletten a 70 cent en
van 2 tabletten a 10 cent

te eischen, en alleen Aspirin-tabletten
bij Apothekers en Drogisten te koop,
waar deze origineele verpakkingen

verkrijgbaar gesteld zijn.

DEMISAISSONS

18.-

23.-

28.-

33.-

39.-

44.-

49.-

P&C

PEEK & CLOPPENBURG

PUROL geneest en verfraait de huid

Op reis door ons land.

LANGS DE OVERIJSELSCH ECHT.

„En niet de minste briefwisseling tusschen jullie. Jullie zullen niet probeeren, elkaar te ontmoeten.”

„Da's onzin!” viel lord James uit. „We moeten elkaar natuurlijk af en toe kunnen spreken!”

„U zult mijn dochter niet ontmoeten, en niet probeeren, haar te schrijven of te laten schrijven: U hebt me uw voorwaarden laten lezen — dit zijn de mijne. Een overeenkomst moet aan beide kanten binden.”

Lord James keek het meisje aan.

„Ik zou Enny graag even onder vier oogen spreken,” zei hij.

De jongelui gingen de gang in, en de heer Fielding hoorde hun stemmen als een zacht gemurmel. Een paar minuten later kwamen zij het kantoor weer binnen.

„We doen 't,” zei lord James.

Enny knikte met tranen in de oogen.

Met zijn eigenaardigen bijtenden glimlach om de lippen teekende Fielding de overeenkomst. Lord James stak het boekje weer in zijn zak.

„Dat begint dus morgen te tellen,” zei hij terloops.

„Dat begint nu direct,” antwoordde Fielding.

„Dan hebt u niet naar den datum gekeken,” zei Jimmy. „Ik dineer trouwens vanavond bij u thuis. Mevrouw Fielding heeft me uitgenoodigd, ziet u. Zou 't niet een beetje gek staan, als ik niet verscheen?”

„Jimmy moet vanavond komen dineeren, vader,” zei Enny stellig. „U zult waarschijnlijk niet willen, dat moeder hier iets van te weten komt. Ze zou 't zich vreeselijk aantrekken. 't Is beter, dat ik er haar kalm op voorbereid.” Er bestond reden voor die meeningen van Enny, zooals later zal blijken, en Fielding wist het.

„Goed,” antwoordde hij noodgedwongen, „maar dat is dan de laatste keer, dat hij thuis komt.”

„Tenzij ik bewijzen kan, dat ik in staat ben, vijfhonderd pond per jaar te verdienen,” zei lord James, „of,” ging hij voort, met een eigenaardige uitdrukking in zijn bruine oogen, „tenzij ik ontboden word.”

„En je kunt er gerust op rekenen, dat dat niet gebeurt,” snauwde de koopman.

„Hm... er gebeuren wel meer onwaarschijnlijke dingen,” antwoordde de jonge man. „Goeden middag, Enny; goeden middag, meneer Fielding. Allebei tot vanavond dus!”

II.

Het kan een beetje vreemd schijnen, dat de jongelui zoo willig berustten in een voorwaarde, die betekende, dat zij elkaar in geen zes maanden zouden

mogen zien of schrijven; en nog vreemder, dat lord James dit zoo gemoedelijk opnam. Hij neuriede een deuntje, terwijl hij 'n autobus wenkte; hij klom er bovenop, en reed door de Fenchurchstraat naar den Whitechapelweg. Even voorbij het Londensche ziekenhuis sprong hij van de bus, en nog steeds neuriedend sloeg hij een der zijstraatjes achter het ziekenhuis in, en verdween daar.

Men zou verwonderd kunnen vragen, wat de derde zoon van den graaf van Rothbury in zoo'n meer dan bescheiden buurt te zoeken had; maar lord Jimmy deed zooveel geheimzinnige dingen! Van den dag af, dat hij Cambridge verliet — wat hij plotseling en schijnbaar zonder reden deed — was hij 'n raadsel geweest voor zijn vrienden. Zijn vader had een aanstelling bij den diplomatieken dienst voor hem weten te verkrijgen — wel is waar 'n onbetaalden post, maar die in de toekomst tot iets beters kon leiden. Jimmy had er rondweg voor bedankt. Toen kreeg hij een benoeming bij de Garde te voet, maar ook daar bedankte hij weer.

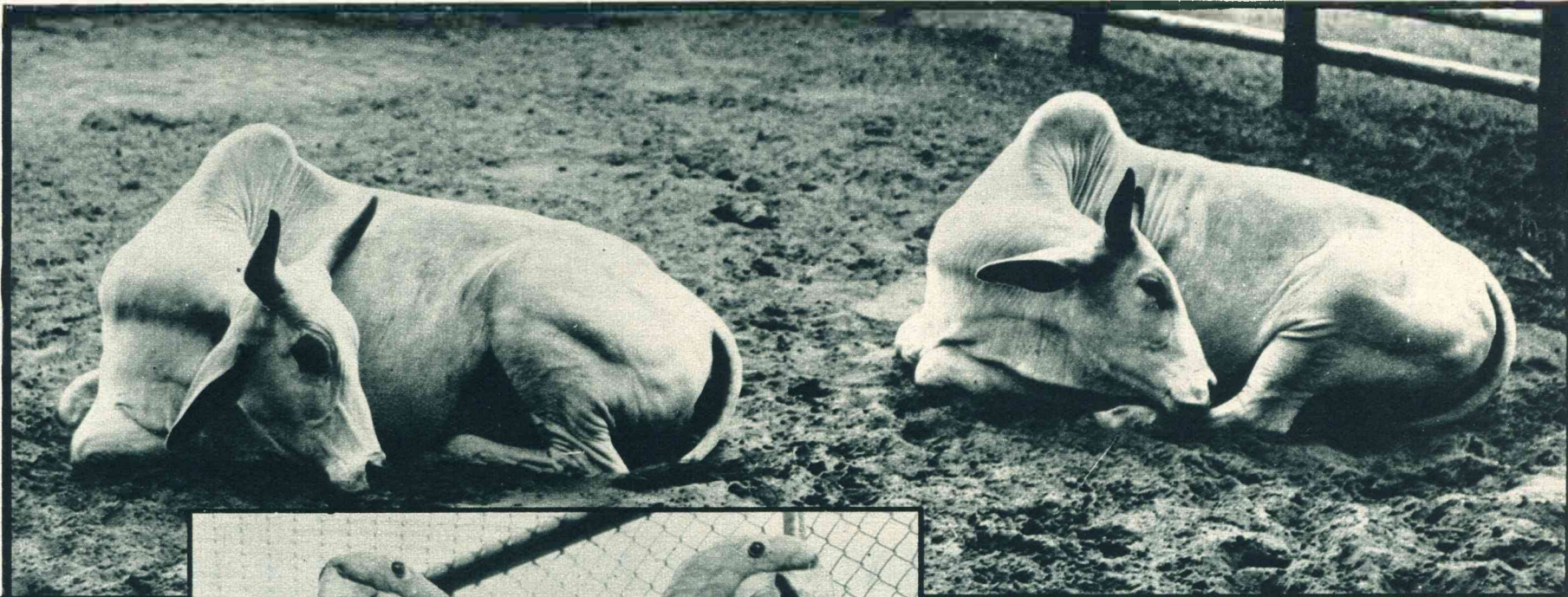
Toen trok zijn vader de handen van hem af, en hij vertrok naar Zuid-Afrika. Hij was toen pas eenentwintig jaar geworden, en toen hij als een meteor weer eens in Engeland verscheen, amuseerde hij zich een weekje kolossaal, en verdween toen. De volgende vijf jaren hoorde of zag niemand meer iets van hem. En toen, zoo onverwacht, als al zijn handelingen waren, dook hij weer op.

Daarna leerde hij Enny Fielding kennen — ofschoon niemand eigenlijk goed wist, hoe zij met elkaar in kennis waren gekomen; maar binnen een maand tijds hadden zij een verloving aangegaan, waartegen de vader van de jonge dame zijn verbod had gesteld. Hij kwam tamelijk dikwijls in Clapton Park, bij de Fieldings thuis, en mevrouw Fielding was zeer op hem gesteld. De jongste der twee juffrouwen Fielding, een meisje van zestien, vond hem leuk en placht hem beurtelings te vertroetelen en te plagen. Alleen bij den heer des huizes viel hij niet in den smaak.

De Fieldings bewoonden een groot huis, en hadden een vrij uitgebreid personeel; maar bezoekers ontvingen zij weinig. De diners, die zij nu en dan gaven, waren buitengewoon zwaarwichtige gevallen; de gasten waren allemaal „in zaken”. De eenige uitzondering was de eerwaarde heer Francis Biggs. Hij was een oudachtig klein mannetje met heldere oogen en kalme, teruggetrokken manieren; hij zag er uit als 'n katholiek priester, maar was in werkelijkheid predikant met zeer gematigde inzichten. Deze heer was de eenige, met wien de heer Fielding op eenigszins intiemeren voet stond.

Om half acht arriveerde lord James voor de deur van Huize Septon, de woning der Fieldings, in een taxi — en op hetzelfde oogenblik stapte de predikant uit een ouderwetsch vierwielig rijtuigje. Samen werden zij in het salon gelaten.

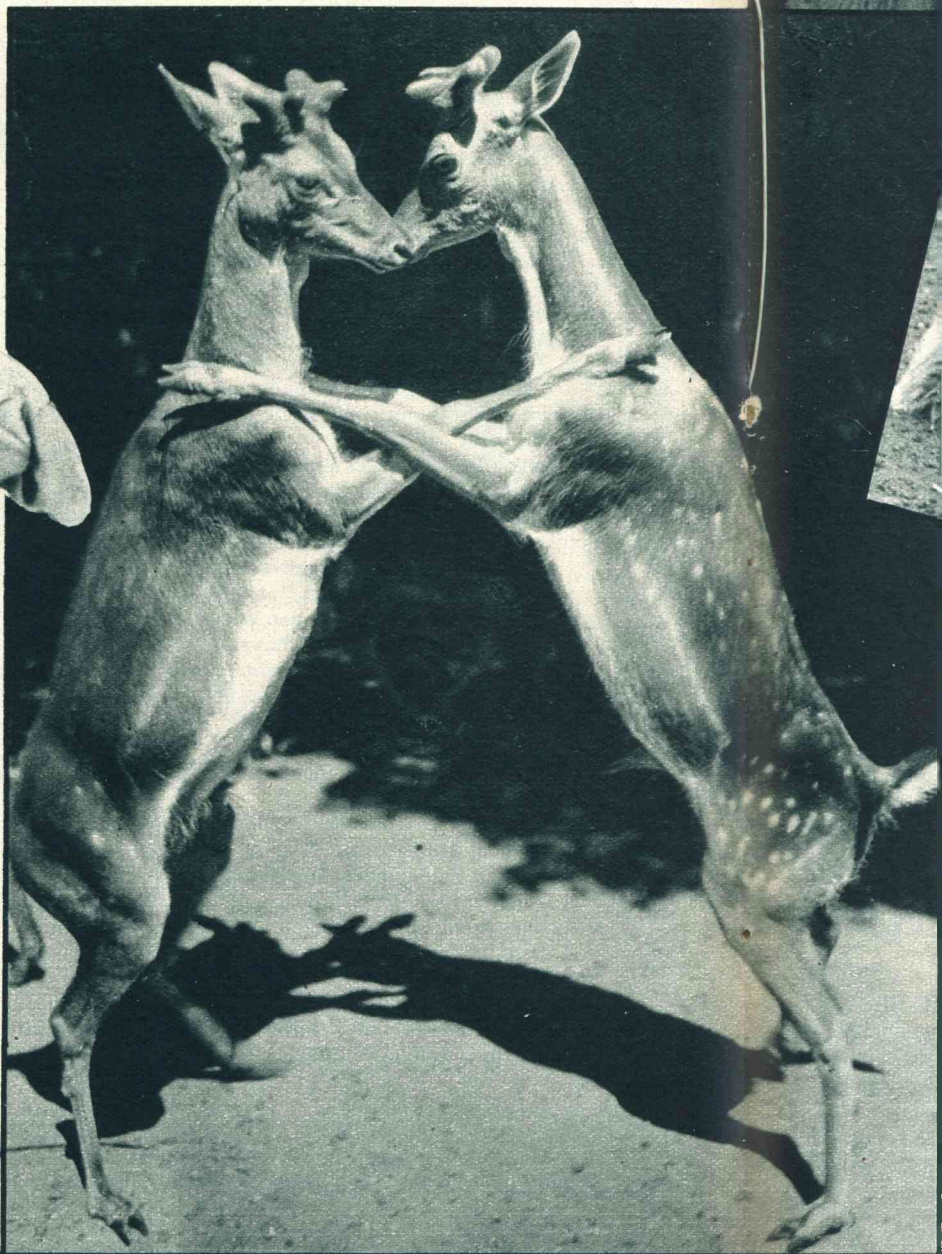
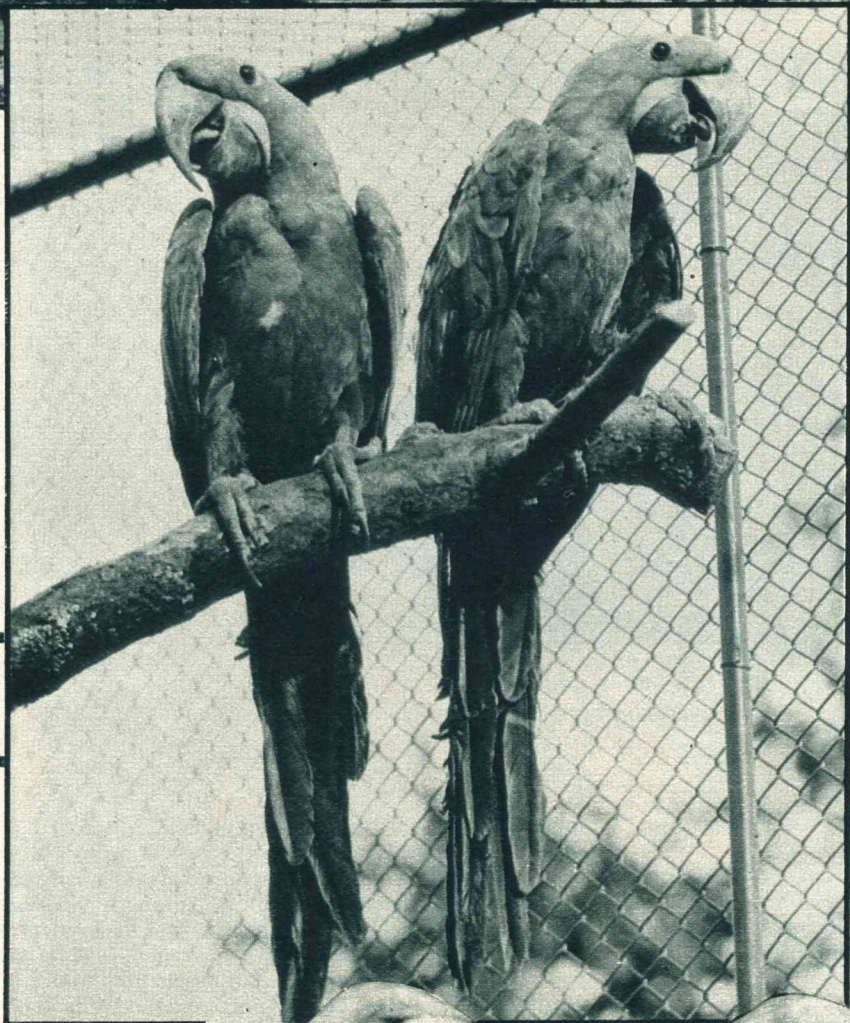
(Wordt voortgezet)

Dezelfde bouw, dezelfde houding; alleen hangt bij het eene dier het oor lager dan bij 't andere. Moet men ze daaraan herkennen? (Zeboue's).

←.....„of als ze niet 'n beetje anders krassen".....

Er zal hoogstwaarschijnlijk wel eens een boek geschreven zijn over tweelingen bij de dieren, en misschien ook speciaal over de manier, waarop de dieren hun jongen, die voor ons soms hoegenaamd geen verschil toonen, van elkaar kunnen onderscheiden. Ze schrijven over alles en iedereen wetenschappelijke boeken, dus hierover zal het ook wel gebeurd zijn; daarin kan men misschien lezen wat de geleerde zegt wanneer de leek spreekt over op elkaar lijken als twee druppels water, hetgeen bij tweelingen nog al eens voorkomt. Wanneer dit laatste het geval is, hebben wij een gemakkelijk maniertje in haarstrikken, dasen, kousen of wat ook, waaraan men Klaasje en Keesje, Fransje en Fonsje, Rietje en Sophietje van elkaar kan onderscheiden. Maar dieren gebruiken geen haarstrikken en blousen, en bovendien gaat het daar

Wie is wie?

**T
W
E
E

A
A
N

T
W
E
E**

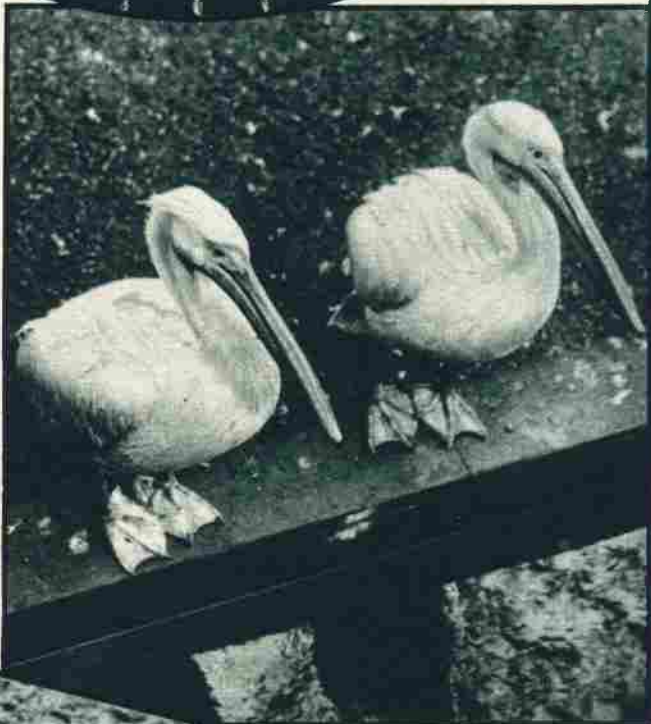
ing; alleen hangt
dan bij 't andere.
nnen? (Zebue's).

areven zijn over
maal over de ma-
oms hoegenaamd
len. Ze schrijven
nieroever zal het
wat de geleerde
s twee druppels
'anneer dit laatste
aarstrikken, das-
esje, Fransje en
len. Maar dieren
en gaat het daar

De luxe-tweeling.

←...„of als ze
niet 'n beetje an-
ders geeuwen"...

Gelijk en gelijk-waardig. (Pelikanen)↘

↙Gelijkheid, broederschap.

Broer en zuster, broer en broer of zuster en zuster?
Of misschien ook moeder en volwassen kind? De
horens geven wellicht een middel ter onderscheiding.

niet over 'n eenvoudige tweeling, maar over vier of zes
of meer jongen, die in wetenschappelijken zin misschien
niet zooiets zijn als wat wij een tweeling of een drieling
noemen, maar die toch zoo sterk op elkaar lijken dat
de leek er niet het minste verschil in ziet. Als de veeren
niet een beetje andere kleur hebben, of als de horens niet
'n beetje anders staan, of als ze niet op 'n beetje andere
manier geeuwen van den honger, of als ze niet een beetje
anders blaffen of blaten of piepen of huilen of krassen,
hoe worden ze dan uit elkaar gehouden? Men moge op
deze foto's zien, hoe moeilijk die opgave kan zijn.

VROUWENLEVEN

Wit fluweelen avondtoilet met zwart satijnen cape en lichtgrijs wollen mantelcostuum met wijde door bont omzoomde manchetten.

Nieuwe Garneeringen

Een buitengewoon elegante creatie van zwart fluweel is het hierbij afgebeelde avondtoilet van het modehuis Francis in Parijs, dat „Sonate” werd gedoopt. Dit voorname toilet, eenvoudig van lijn, accentueert tamelijk sterk de hoge taillelijn, maar het is vooral de garneering der half lange pofmouwen welke onze aandacht trekt. Deze garneering toch, van uitgeknipte fluweelen bloemen op 'n fond van tule genaaid, die zoo'n prachtig effect maakt, is 'n idee, dat zeker wel tot navolging zal opwekken. Wie handig met de naald weet om te gaan, kan zeker ook wel zulke eenvoudig gevormde bloemen en bladeren van fluweel uitknippen en op tule of georgette naaien. De tule van de mouwtjes is hier ten slotte in een golvenden fluweelen rand gezet, die wordt ingerimpeld in een nauwsluitend boordje. Ook de halsafwerking van deze fraaie japon is bijzonder elegant.

Onze eerste foto vertoont een modieus lichtgrijs mantelcostuum, eenvoudig van coupe met 'n paar wijde met bont omzoomde manchetten. Het costuum wordt verder opgefleurd door een gestrikte das, lichtgrijs met zwart, en bekroond door een klein zwart hoedje, dat links door 'n paar vilten banden op z'n plaats gehouden wordt.

Het avondtoiletje daarnaast van wit velvet heeft ook 'n tamelijk hoge taillelijn en omspant, zooals de mode dat voorschrijft, zeer strak de heupen.

In plaats van de bridgecoat, die voorloopig van het tooneel verdrongen is, een kleine pelerine van zwart satijn, gevoerd met wit en vastgestrikt met 'n van voren afhangende ceintuur.

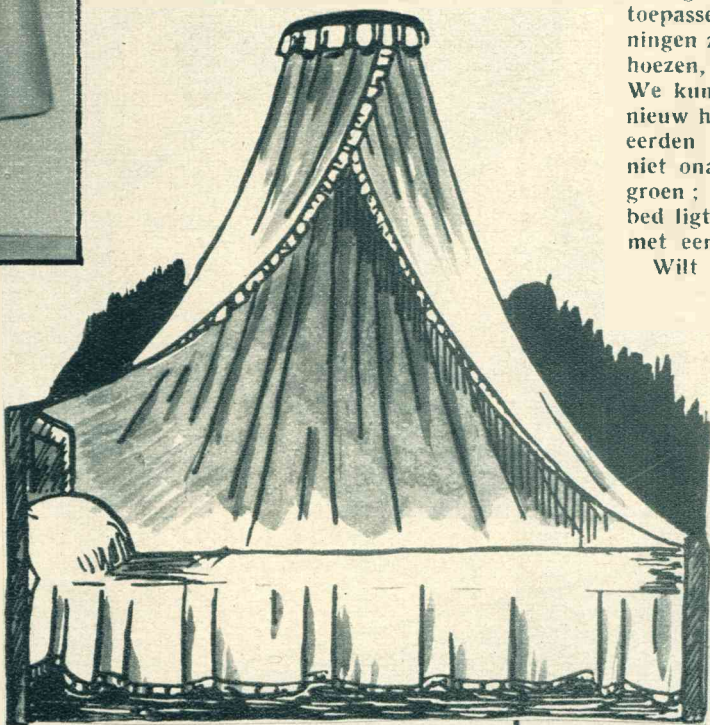
PAULA DEROSE.

Avondjapon van zwart fluweel met garneering van uitgeknipte fluweelen bloemen op zwarte tule.

Bedden en hun decoraties

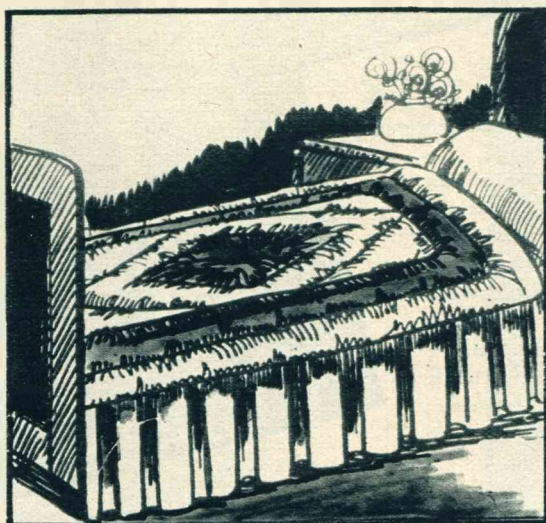
Men denke slechts aan de enorme bedden met vier spijlen, met hun baldakijns, hun beeldhouwwerk, verguldsel en schilderversieringen, hun buitengewoon fraai gedrapeerde gordijnen en vallen. De moderne ontwerpers zijn veel soberder in hun behandeling van bed-decoraties. Dit komt, omdat het bed heden ten dage meer uit hygiënisch oogpunt beschouwd wordt, het komt ook daardoor, dat het bed meer een comfortabel, dan wel een decoratief meubel moet zijn. Bij het ontwerpen van de meeste bedden wordt vooral gelet op het praktische; weinig wordt acht geslagen op de schoonheid. In de eerste plaats natuur-

lijk moet het bed beschouwd worden uit een oogpunt van comfort, doch daar de grootte er van maakt, dat het 't voorname meubelstuk in de slaapkamer is, moet er tevens acht op geslagen worden, dat het er zoo aardig mogelijk uit ziet.

Niemand zal den tijd terug wenschen van de zware, stijve bedgordijnen, doch een met zorg gekozen bed-draperie kan een van de aantrekkelijkste dingen van het slaapkamer-arrangement zijn.

De moderne stoffen nemen lang zoo veel vuil niet meer op als de ouderwetsche stoffen, en in ieder geval zijn

ze hygiënisch, doordat ze alle waschecht zijn en dus veel gewasschen kunnen worden, en daarbij komt nog, dat de moderne werkmethode, die het stof verwijderd met stofzuigers enz., de bezwaren op het gebied van hygiëne opheft.

Natuurlijk leenen de ouderwetsche vierposters, met op elken hoek een dunnen pilaar, zich beter voor variaties wat betreft drapering.

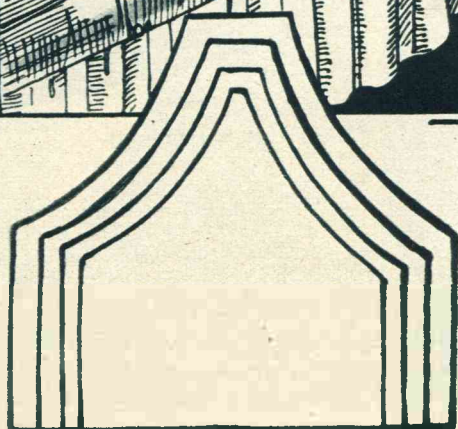
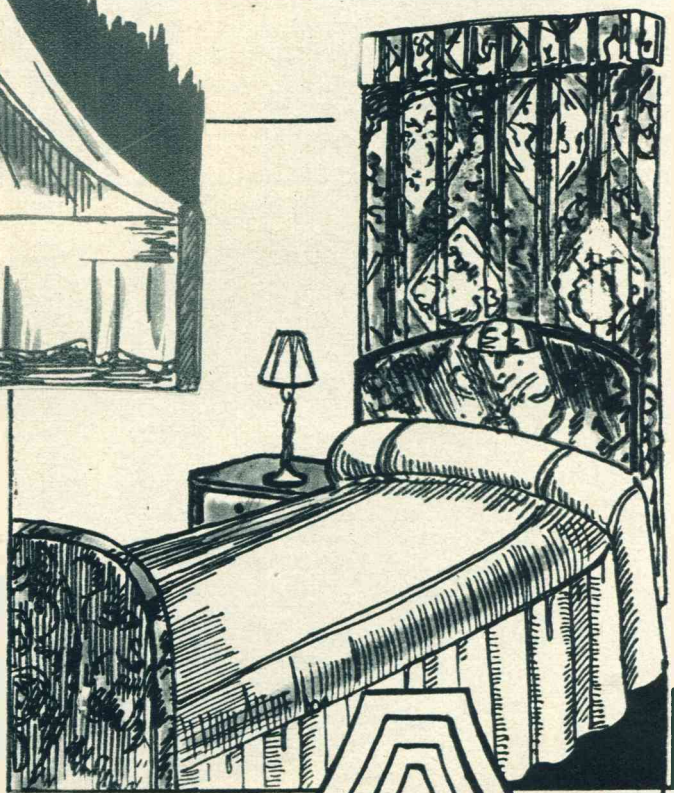
Toch laat een van onze teekeningen zien, wat men kan bereiken.

In dit arrangement is het bed geplaatst met een der zijden langs den muur en een draperie hangt neer van een halven hoepel, bevestigd tegen den muur. Wij teekenden een ouderwetsch bed, en zelfs een divanbed, zonder hoofd en voetbord, is voor dergelijke versiering geschikt.

Gepatroonde voile in een modern ontwerp, of een van de kunstzijden nets, zoo verschillend in kleur en maas te verkrijgen, zijn hiervoor geschikt.

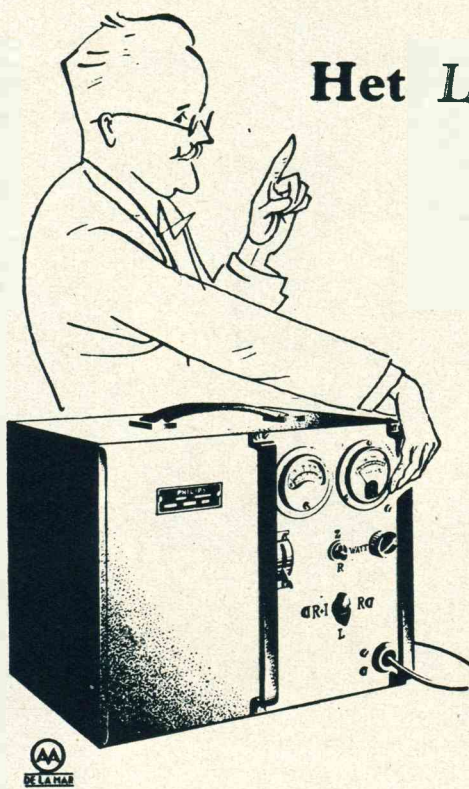
Voor een ouderwetsch schema is organdie het meest passend. Daar we echter denken, dat maar weinigen van onze lezeressen iets dergelijks zullen toepassen, laten we nog een paar andere teekeningen zien. Het bed heeft om hoofd- en voetbord hoezen, achter komt een mooi geplooid gordijn. We kunnen het ledikant zelf verfraaien door een nieuw hoofd- en voetbord te maken in een gevarieerden vorm. De vorm op onze teekening is al niet onaardig, in zeegroen oplopend tot donkergroen; de buitenrand het donkerste. Over dit bed ligt een spreij van moderne stof in lichtgroen met een rand van donkergroen.

Wilt u den onderkant van het ledikant afslui-

ten, met een strook zooals op de onderste teekening, dan kan een recht middenstuk genomen worden van b.v. gewoon wit linnen, en de ruime strooken kunnen aan beide zijden aangezet worden. Het rechte stuk komt onder de matras.

AMETHIST

Het LIJKT misschien wel zuinig, Mevrouw

.... als U een zoogenaamd goedkope lamp zou kopen, omdat U daarmee een paar dubbeltjes op den aanschaffingsprijs zou besparen.

Maar wat zegt de Photometer? Dat die zoogenaamd goedkope lamp nog niet eens de helft van het rendement van een Philips lamp van hetzelfde wattage geeft, dus dat U zoolang de lamp brandt voor de helft op het licht wordt te kort gedaan.

Noemt U dat economie? Kan dat het spreekwoordelijk wijs beleid van een zuinige Nederlandsche huisvrouw zijn?

Weet vooral goed, dat bij de aanschaffing van gloeilampen de zuinigheid de wijsheid niet moet bedriegen. Indien met één artikel, dan is wel hier **GOEDKOOP DUURKOOP**.

Van den lichtprijs is de aanschaffingsprijs van een gloeilamp maar een onbetekenend onderdeel.

Bedenkt toch steeds, dat de kosten van een lamp slechts 1/10 à 1/20 van de stroomkosten uitmaken en dat er veel 100 watt lampen van zoogenaamd goedkoop fabrikaat geleverd worden, die minder licht geven dan een Philips lamp van 60 watt!!

Koopt dus niet duur licht met goedkope lampen, maar goed licht met economische, stroombesparende Philips lampen.

Wij zijn bereid, iederen consument die minstens 50 lampen per jaar gebruikt, zelf metingen met het hierbij afgebeelde apparaat te laten verrichten, waarbij hem in één oogopslag zal worden aangetoond, welke enorme voordeelen het gebruik van Philips lampen oplevert.

De vergelijkende metingen kunnen verricht worden in zijn eigen woning of bedrijf met Philips lampen en zoogenaamd goedkope lampen, beide uit zijn eigen voorraad, als waarborg voor een neutrale vergelijking.

COUPON:

Aan de N.V. Philips' Gloeilampenfabrieken
Verkoopafdeling Nederland en Koloniën
EINDHOVEN

Verzoeken

mij Uw brochure over een doelmatige en economische verlichting: „Licht in Uw woning“ gratis en franco te doen toekomen.

bij mij als verbruiker van minstens vijftig lampen per jaar, een lichtmeting te doen verrichten.

(Doorslijpen wat niet verlangd wordt.)

97-3

Naam:

Adres:

PHILIPS lampen besparen méér op Uw stroomrekening dan haar aanschaffingsprijs bedraagt

„Deel U hierdoor mede, dat ik reeds jaren Asthmalijder ben (benauwd op de borst) ook reeds jaren Uw Asthma-poeder geregeld gebruik en is het mij een groot genoegen U te kunnen verklaren, dat geen poeder mij meer verlichting geeft dan juist UW POEDER, en geef uit erkentelijkheid U daarvan kennis en de vrijheid zulks te adverteeren.

A. S. POSTHUMUS, Groningen
St. Geertruida Gasthuis, Peperstraat 27”.

BOOM's ASTHMAPOEDER

geeft bij inademing direct verlichting. Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à f 1.25 per groote verzegelde doos. Men lette op den naam Boom. Op aanvraag gratis en franco een proefdoosje. Firma A. M. BOOM, Arnhem 12

DOOR 'T GEBRUIK VAN

NIVA TANDPASTA

STEUNT GIJ
5 Nederlandsche Industrieën,
daar de voorn. grond-
stoffen en de ver-
pakking ook
zijn.
Helpt dus
mede, de ma-
laise in EIGEN LAND
te bestrijden.

Groote Tuben 75 cts.
Kleine Tuben 25 cts.

Dr. H. NANNING's

Pharm. Chem. Fabr. N.V., Den Haag.

Adverteeren doet verkoopen

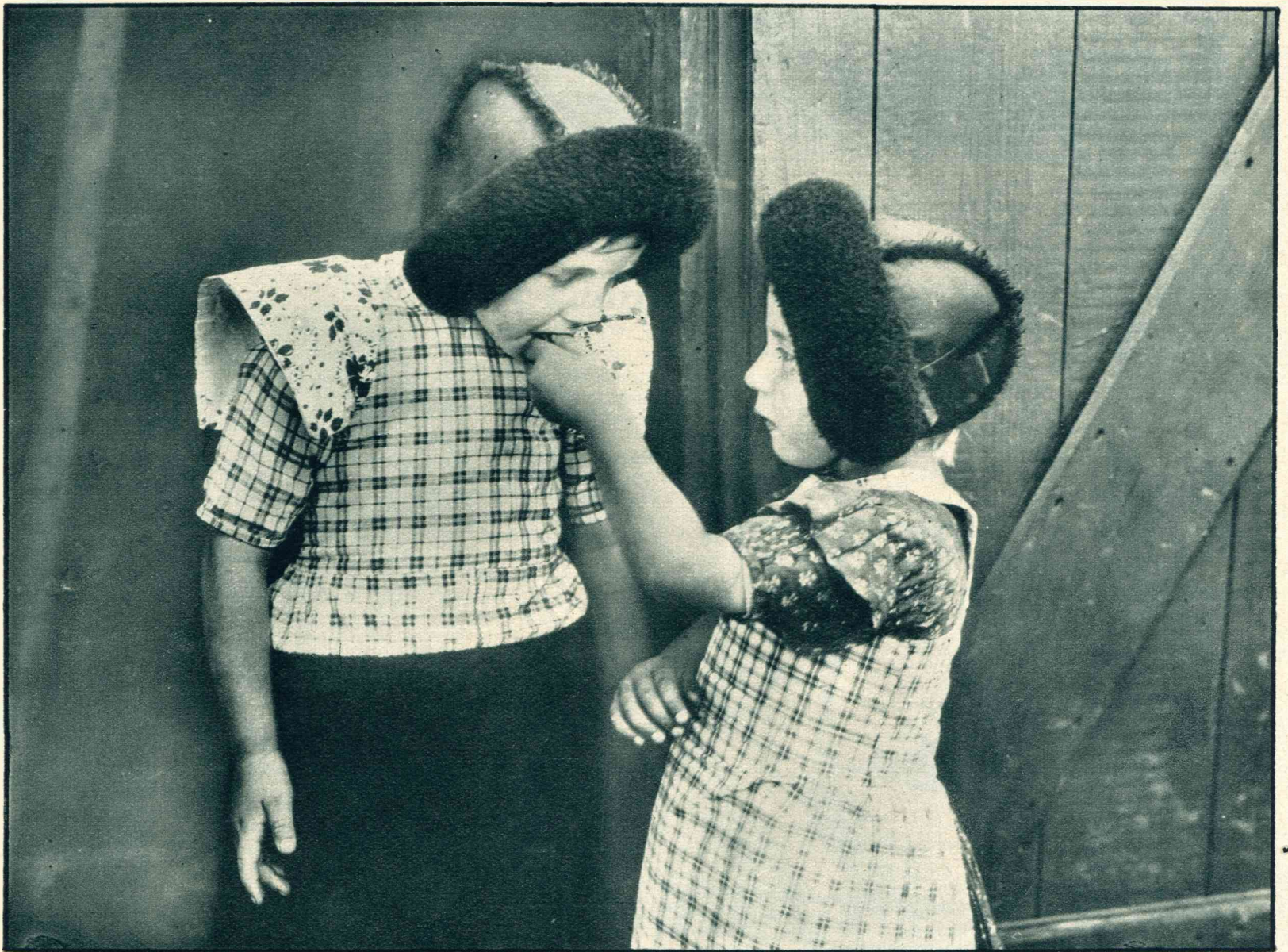
Dat lucht op!!

EKSTEROOGEN
verdwijnen in zeer korten
tijd door

LIKDOORNVERNIS
VAN EEN MEDICIJNMEESTER

NEDERLANDSCH FABRIKAAT

IN TINCTUURFLACON 30 ct
VERKRIJGB. BIJ APOTHEKEN EN DROGISTEN

Mededeelzaamheid.

De Waarschuwing der Zigeunerin

DOOR MARCEL WALLON

Fred stond bij de tent van de strandwaarzegster te peinen.

„Hallo, Bert,” zei hij met een lijkbidderstem. „Ik wist niet, dat je ook in dit ellendige gat was.”

„Gat !” zei ik. „’t Is hier heerlijk ! Het zand ! De zee ! De zon ! En eh . . .” Mijn hand ging van oost naar west, of van west naar oost, dat weet ik nooit goed, „en alles !”

Fred lachte boosaardig.

„Dat heb ik ook gedacht — tot vandaag. Nu weet ik, dat ’t allemaal holle schijn is.”

Dit was heelemaal niets voor Fred. Hij is zoo’n dikke, gespierde, goedhartige kerel, altijd vroolijk. Het kon natuurlijk maar één ding beteekenen. Dat begreep ik direct. Ik heb heusch een erg vlugge geest. Ik keek streng naar Fred op.

„Hoe heet ze ?” vroeg ik.

Fred werd lichtelijk rood achter zijn ooren.

„Hoe weet je dat ?” zei hij. „’t Is waar — er is een meisje . . . of tenminste, er was er een . . . ik bedoel, ik heb juffrouw Harding hier ontmoet . . . maar nu is ze natuurlijk niet . . . ik bedoel, ’t is uit.”

„Haal eens diep adem,” ried ik hem, „tot tien tellen ; en begin dan nog eens opnieuw.”

Fred keek me klaaglijk aan.

„’t Is zoo duidelijk mogelijk — als je je hersens maar gebruikt. Juffrouw Harding logeert bij mij in ’t hotel. We zijn wel niet verloofd, maar . . . we zweven als ’t ware op ’t randje. Een schat van een kind, Bert ! Een paar oogen ! En haar ! Je hebt nog nooit . . .”

„Nee precies,” zei ik vlug, toen Fred neiging vertoonde, om zangerig te worden.

„Maar nu is ’t natuurlijk gebeurd,” ging hij somber voort. „’t Ging allemaal op rolletjes tot vanmiddag, toen ze in die tent van die vertjoepte zigeunerin ging. Die schijnt in haar hand gelezen te hebben, dat ze op moest passen voor een donkeren man met bliksemende oogen en borstelige wenkbrauwen, waar ze een reis mee zou doen over ’t water. Ze zou van den donkeren man gered worden door een blonden man met ’n kin als ’n neus van een schoen, en dat zou haar ware zielsverwant zijn, of iets van die flauwe kul. Ze vond ’t verschrikkelijk interessant, zoo’n donkeren man met bliksemende oogen en borstelige wenkbrauwen te ontmoeten. Toen ze buiten kwam, en ’t me vertelde . . . je zou niet zeggen, als je me zoo aankeek, dat ik ’n ezel was, hè ?”

„Och, weet ik niet,” zei ik.

„Toch ben ik ’t,” zei Fred. „Een groote ezel. Toen ze er uit kwam en ’t me vertelde, zei ik, dat ’t in ieder geval niets dan klets was, en hoe ze er over dacht om met me te trouwen. Dat was natuurlijk oerstom, net toen ze zich dik maakte over donkere mannen met bliksemende oogen. Dat zie ik nu in. Ze zei, dat ze er niet over denken kon, want ik had haar niet gered van een zwarten man, dus ik kon nooit haar ware zielsverwant zijn. Ik zei : Zielsverwant kan naar de . . . Enfin, ik raakte ’n beetje uit m’n humeur, en zei zoo een en ander over waarzegsters, en ze klom direct te paard. Ze zei, dat ze me nooit meer aankeek. En toen is ze van kwaadheid weer naar die zigeunerin gegaan, om haar horoscoop te laten trekken of

zooiets. Ze is er nu nog. Nou vraag ik je,” ging hij woest voort, „wat moet ik nou doen ? Wat zou jij doen ?”

„Neem een borrel,” stelde ik voor.

„Borrel ?” zei Fred onbegrijpelijk. „Borrel ?”

„Je weet wel,” zei ik. „Van dat.”

Ik gaf hem een imitatie van een man, die zijn leed uitdrikt. Fred keek er niet eens naar. Een vreemd licht glansde in zijn oogen, en hij greep me bij den arm. ’t Deed zeer.

„Bert ! Ik heb ’t. Jij moet me er uit helpen.”

„O ja ?”

„Ja kerel ! ’t Is een bof, dat ik je tref. Jij bent de donkere man.”

„Hè ?”

„Je bent donker, is ’t niet zoo ?”

„Eh . . . ja,” zei ik zenuwachtig. Ik wist niet precies, waar hij heen wou, maar ik hield me liefst maar aan den veiligsten kant. „Maar ik . . . ik geloof niet, dat ik ’t goeie soort oogen heb. Ze bliksemen heelemaal niet. En ik heb geen borstelige wenkbrauwen ook.”

„Da’s niet zoo erg,” zei Fred. „Je bent donker. Da’s de hoofdzaak. ’t Is zoo eenvoudig mogelijk. Als ze de tent uit komt van de zigeunerin, spreek je haar aan . . .”

Ik deinsde terug.

„Toe maar !” zei ik ontsteld. „Dat kan ik niet doen. Ik ken haar heelemaal niet ! Ik zou niet weten, hoe ik ’t aan moest pakken.”

„Dood gemakkelijk,” zei Fred. „Je stapt gewoon naar d’r toe en dan zeg je : Heb ik u al niet eens eerder ontmoet ?”

„Maar goeie beste Fred, ik . . .”

„Mond houden !” zei Fred, dreigend op mij neer-

ziende. „Dan haal je haar over, om met je te gaan roeien. Da's de reis over 't water, zie je. Je brengt haar naar 't Zwarte Klif." Hij wees naar een landtong, die aan 't einde van een soort baai vooruitstak. „Ik zal zorgen, dat ik daar ben — als ik nu direct ga, heb ik precies tijd om er heen te wandelen — en dan red ik haar uit jouw klauwen en ik slinger je 't water in."

„O... eh... méén je 't?" zei ik.

„Ja zeker," zei Fred. „Daar komt 't juist op aan. Dan vliegt ze in mijn armen..."

„Je ziet ze al veel te veel vliegen," zei ik koel, en ik keerde mij om. „Nou, tot ziens, jog. Je treft me nog wel eens."

Fred greep me bij den arm.

„Bert," zei hij lang niet vriendelijk, „je zult 't toch heusch moeten doen, manneke."

„Nou, zelf weten," zei ik knorrig. Fred is 'n kolossale kerel.

„Pas op!" zei hij, want 't gordijn aan den ingang van de waarzegtent bewoog. „Daar komt ze aan."

Snel verdween hij in de richting van 't Zwarte Klif. Ik had veel zin, om nog sneller in tegenovergestelde richting te verdwijnen. Zenuwachtig keek ik naar het meisje, dat uit de tent van de zigeunerin kwam, toen haalde ik diep adem en nam mijn sprong.

„En... hebben we elkaar al niet eens eerder ontmoet?" zei ik.

„Nee," zei juffrouw Harding.

„O!" zei ik.

Daar was ik mee klaar, dacht ik. Je kunt niet met iemand uit roeien gaan, dien je nog nooit ontmoet hebt. Ik slaakte een zucht van verlichting. „Maar we schijnen elkaar nu ontmoet te hebben," zei juffrouw Harding, toen ik me omkeerde en gaan wilde.

„O, eh... ja, dat is zoo, vindt u niet?" zei ik.

„Dus nu hebben we elkaar ontmoet," zei juffrouw Harding; „en?"

Ze glimlachte tegen me op een buitengewoon betooverende manier. Ik was feitelijk nogal verbaasd; maar het leek er werkelijk op, dat ze mij nogal waardeerde. Ik begon het leven opeens een stuk prettiger te vinden.

„Wat hebt u 'n bliksemende oogen!" zei juffrouw Harding opeens.

Ik schrok.

„Oeh... vindt u?" zei ik.

„Nou!" zei juffrouw Harding. „Ik heb nog nooit zulke bliksemende oogen gezien. Ik ben dol op bliksemende oogen."

„Nee!" zei ik gevlaid. „Is 't heusch? En mijn wenkbrauwen," ging ik vol hoop voort, „die zijn een beetje borstelig, vindt u niet?"

„O, zien ze er dáárom zoo grappig uit!" zei juffrouw Harding. „Ik dacht al."

Ze zweeg en keek naar een boot, die half in 't water lag. „Wat ziet de zee er heerlijk uit!" zei ze. „Ik zou best een beetje willen varen."

Het viel kolossaal mee. Ik sloot een financiële overeenkomst met den hardhandigen grijpvogel, van wien de boot hoorde, en Fred's plan liep van stapel, alsof 't gesmeerd was. Maar inwendig bracht ik een kleine verandering in het programma. Ik dacht er niet over naar 't Zwarte Klif te roeien. Ik vond, dat zoo'n meisje als juffrouw Harding zich eenvoudig vergooide aan zoo'n grooten groven kerel als Fred.

„Ik wou dáár wel graag heen," zei juffrouw Harding, toen ik naar den tegenovergestelden kant roeide.

Ze wees naar 't Zwarte Klif.

Ik keek bezorgd naar de landpunt, toen ik keerde. Er was geen spoor van Fred op te zien. Misschien had hij er niet zoo gauw kunnen komen.

Onderweg konden juffrouw Harding en ik best met elkaar overweg. Zij scheen te begrijpen, dat hersenen beter zijn dan spieren. Ze gaf aan mijn scherpzinnige, geestige persoonlijkheid de voorkeur boven Fred's brute kracht.

Toen we aan 't Klif waren, wou ze absoluut aan land. Ik vond het niet erg prettig; maar er was nog steeds geen spoor van Fred. Ik krabbelde dus aan den kant en keerde me om, om juffrouw Harding uit de boot te helpen. Toen hoorde ik een soort puffgeluid, en ik zag het hoofd van Fred achter een hoop zand vandaan komen.

„Aha!" riep hij teatraal. „Schurk! Je schandelijk plan is ontsluit! Nu heb je met een man te doen, en niet met een weerloos meisje!"

Kinderoogen.

„Heusch, Fred," sprak een merkwaardig koele stem, „je had aan de film moeten gaan of zooiets."

We keerden ons allebei om. Juffrouw Harding had de boot op het strand getrokken en keek ons zonder de minste vriendelijkheid aan.

„Ben ik een weerloos meisje?" zei ze scherp. „Dacht je, dat ik niet tegen mannen trucs opkon?"

Fred liet op een weinig elegante manier zijn mond openvallen. Ik was zelf ook een beetje verwonderd. „Misschien vinden de heeren 't wel interessant om te hooren," ging juffrouw Harding kalm voort, „dat ik jullie in de tent woord voor woord heb kunnen verstaan. Nou, dag Fred! Plezierige wandeling!"

Fred was sprakeloos. Hij uitte geluiden, die op blaten leken. Het leek me vrij duidelijk, dat Fred, voorzoover het juffrouw Harding betrof, had afgedaan. Allicht, zoo dacht ik, kon ik nu een stukje naar voren komen.

„Ik begrijp best, dat u boos bent, juffrouw Harding," zei ik. „Afschuwelijke streek van Fred. Vond ik direct. Hij verdient eigenlijk... nee, ik gééf hem een opstopper!"

Ik ging dreigend op hem af. Mijn vuist was naar zijn hoofd gericht. Ik wou er natuurlijk niet écht opslaan — ik zou er niet eens bij kunnen. Fred z'n hoofd steekt bijna twee meter boven den grond uit, en hij had schoenen aan. Maar ik dacht, dat juffrouw Harding me vragen zou, hem niets te doen, en dan stond ik er veel voordeeliger voor dan Fred.

Dit gebeurde echter niet. Wat er gebeurd zou

zijn, als mijn voet niet uitgegleden was, weet ik niet. Maar mijn voet gleed uit, en ik greep me wild aan Fred vast om niet te vallen.

Toen kwam er een kreet en een luide plomp.

Met een rustig zegepralenden glimlach keerde ik me naar juffrouw Harding. Nu zag ze eens, wat voor 'n man ik was — iedereen, die haar ongenoegen opwekte, gooide ik in 't water.

Maar zij keek niet naar mij. Ze stak Fred een roeriem toe. Ze hielp hem in de boot klimmen. Hij zag er zeer vochtig en allesbehalve aantrekkelijk uit.

En toen noemde ze hem tot mijn diepe ontsteltenis: „Fred, lieveling!" en ze kuste zijn afschuwelijk natte gezicht.

„Hoe kunt u zoo wild zijn?" vroeg ze, met een toornigen blik naar mij. „Dien armen Fred in 't water te duwen! Hij had wel kunnen verdrinken! Valschaard! Arme, lieve Freddy," kigde ze, „we zullen gauw terug roeien, anders vat je nog kou." De misselijke kerel niesde teatraal en knip-oogde tegen mij.

„Er kunnen er geen drie in 't bootje!" gilde ik. „U zult mij toch niet hier laten?"

„Dat zal ik zeker," zei juffrouw Harding, terwijl zij de riemen greep. „U kunt best wandelen. 't Is een donkere weg, maar u hebt licht genoeg van uw bliksemende oogen!"

Ik moet eerlijkheidshalve zeggen, dat ze later veel aardiger tegen me geweest zijn. Maar ik denk toch niet dat ik naar de bruiloft ga.

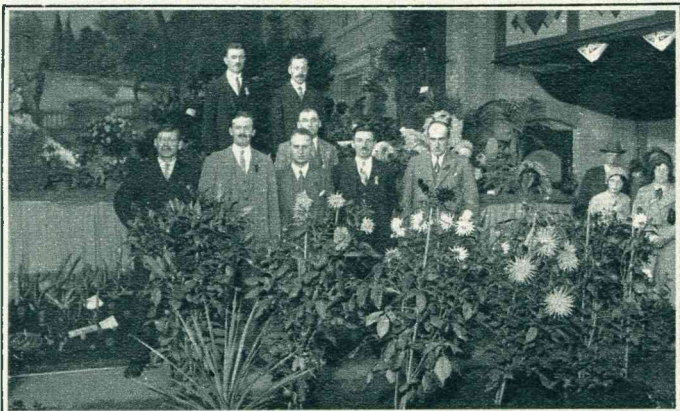

Herfsttafereel langs de Goesche grachten.

Zeeuwsch Nieuws

Een door de leden gekweekte pompoen, die voor het meisje te zwaar bleek om op te tillen.

Te Zierikzee werd bij gelegenheid van het 10-jarig jubileum der vereeniging van oud-leerlingen der tuinbouw-wintercursussen aldaar een schitterend geslaagde tentoonstelling gehouden van fruit, groenten en bloemen, die wel getuigde van vakkennis der oud-leerlingen. Foto van het bestuur der jubileerende vereeniging.

Een gezicht op de fruitafdeling, die allerkeurigste details liet zien.

DE OPLOSSING VAN ONZE PRIJSVRAAG

Wij hebben toch juist geraden: ontzaglijk is de toevloed geweest van oplossingen op onze laatste prijsvraag, het zekerste bewijs, dat dergelijke letterraadsels buitengewoon in den smaak van ons lezerspubliek vallen. En, wat wij ook met voldoening geconstateerd hebben, nagenoeg alle oplossingen bleken juist te zijn, waaruit we mogen concluderen, dat wij onzen lezers geen al te zwaar vraagstuk hadden voorgelegd; hetgeen niet wegneemt, dat de volgende prijsvraag, die wij binnenkort hopen uit te schrijven, wel iets moeilijker zou kunnen uitvallen....

En nu de uitslag. De gevraagde woorden waren:

Humorist, Adamson, Zuiderzeewerken, Ardennen, Leeuwarden, Angela Brent, Artis, ijskast, boerderij, beetwortel, twee maal tien, kin en oor, brullen, blaten, azijs, ziek, inkt.

De geheele zin luidt aldus:

Door aanmerkelijke uitbreiding onzer relaties zijn wij in staat onzen lezers in woord en beeld het allerbeste aan te bieden.

Uit de talrijke inzenders van goede oplossingen heeft Vrouwe Fortuna als gelukkige prijswinnaars aangewezen:

A. JANSEN, SCHELDESTRAAT 62, GOES,
wien de Hoofdprijs, zijnde een

BOEKENREK-SIGARENKAST

ten deel viel. De overige prijzen, alle waardevolle luxe voorwerpen, vielen ten deel aan:

P. D. de Zeeuw, Lange Geere K 239, Middelburg; W. van Strien, Piccardtstraat 34, Goes; Mej. H. Anthennisse, Vlissingschestraat B 306, Oost en West Souburg; C. D. in den Bosch, Verkwijl Quakkelaarstraat, Vlissingen; Mej. M. Roeting, Bloemenlaan 46, Vlissingen; R. van Querkelberghe, A. 182, Groede; M. C. Fokker, Asscheweg, E 64, Hulst; C. M. Lindenberg, Lange Kerkstraat 45, Goes; P. A. Polderman, St. Jansstraat 189, Middelburg; F. v. d. Hart, Julianastraat C 46, Hansweert; J. J. Schoolmeester, Lammenstraat 25, Vlissingen; Mej. C. Ludikhuisen, Julianastraat 13, Middelburg; Mej. de Hullu-Hinneman, Nieuwstraat 36, Oostburg; Mevr. C. Brouwer, IJsendijke; J. Koene, Graanen Meelhandel, Oostkapelle; M. C. v. Wingen, Anna Mariapolder, Woensdrecht; F. de Groote, Langestraat, Hoek; L. Basting, Zacharias Jansenstraat W 270, Middelburg; Mej. W. J. v. Sabben, Achterstraat A 176, Colijnsplaat; S. de Mul, Oranjeboomstraat B. 83, Wemeldinge; Y. Duin, Boulevard 83, Breskens; C. Witte, Nieuwendijk 86, Axel; D. Ornee, Scharendijke; K. Kanaar, Kerkplein, Ierseke; A. Bedet, Smidswal 17, Terneuzen.

Den prijswinnaars onze gelukwensen, den overigen deelnemers zij het op 't harte gedrukt, dat zij den moed niet verliezen moeten, een volgende maal kan het lot hun misschien wel gunstig zijn! De aanhouder wint!!

OCTOBER- FEEST

Het October-feest, een echt Duitsch feest in München, dat ieder jaar ongeveer half October wordt gehouden, is een feest dat in geheel Duitschland bekend en bij de inwoners van de Beiersche hoofdstad zelf zeer geliefd is. Want het is wel op de eerste plaats een schuttersfeest, maar het zijn ook feestdagen waaraan de geheele bevolking deelneemt, zooals in ons land aan de kermis op de plaatsen waar deze nog gehouden wordt; volksspelen worden gehouden, terwijl het feest bovendien samenvalt met het uitbrengen van het eerste bier van den nieuwen hop-oogst, hetgeen voor een stad als München natuurlijk een feit van gewicht is.

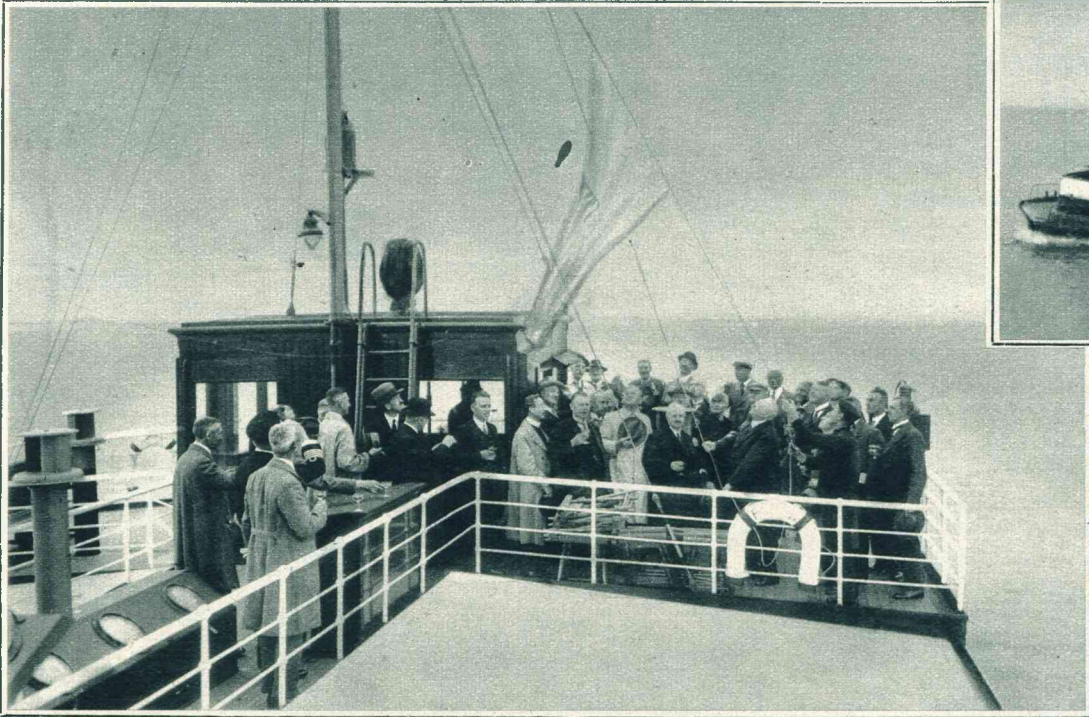
Op den eersten dag van 't October-feest wordt door 'n groote menigte de opening van de feesten bijgewoond.

De schutters die aan het eigenlijke feest, de schietwedstrijden, deelnemen, trekken in optocht naar het feestterrein en defileren onderweg voor ex-prins Alfons van Beieren.

Het October-feest is ook 'n bierfeest, hetgeen dus beteekent dat er ook een flinke voorraad kleine broodjes en worstjes moet zijn.

Schuttersberoemdheden uit Weenen met „Schützenliesl“ (in 't midden) kwamen naar München om hun buitengewone schuttersvaardigheid te demonstreeren. De jas is nauwelijks groot genoeg voor den stapel medailles, die zij in den loop der jaren gewonnen hebben.

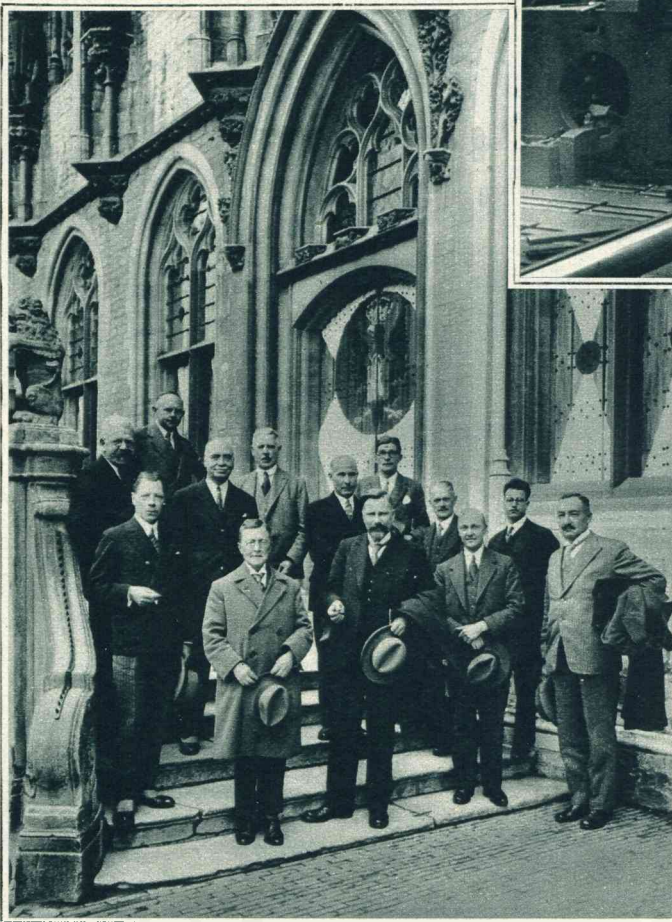
De nieuwe veerboot „Prins Hendrik” op de Schelde.

Op Dinsdag 20 September heeft de overdracht plaats gehad van de nieuwe motorveerboot „Prins Hendrik” aan de provincie. Zij is bestemd voor den dienst Hansweert-Walsoorden. Het plechtige oogenblik van de overdracht, terwijl de heer Rompa, lid van Gedeputeerde Staten in Zeeland, de provinciale vlag hijscht.

Te Axel werd een consultatie-bureau voor zuigelingen geopend. Het eerste onderzoek.

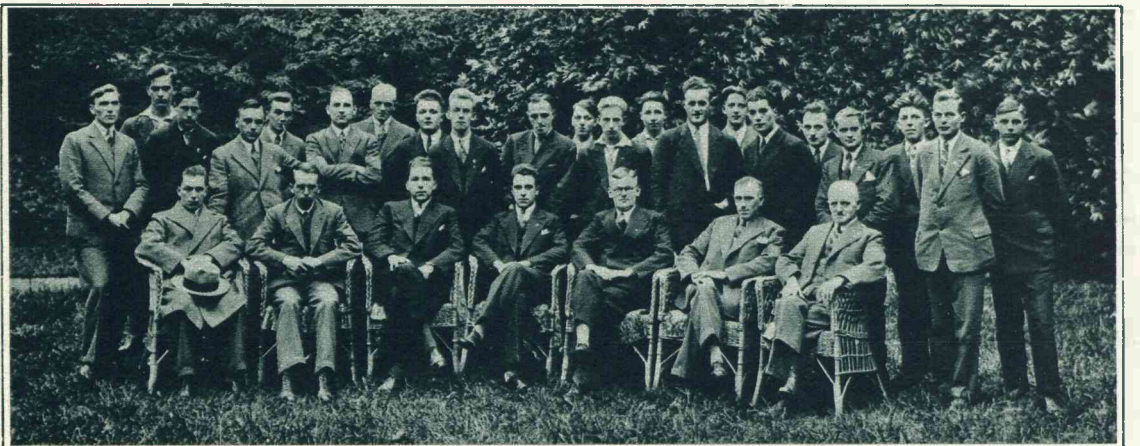

Op de fabriek van de Koninklijke Maatschappij De Schelde, waar de bouw van 3 nieuwe motorveerboten voor de provincie Zeeland eenige perspectieven biedt voor de weinigen, die op deze fabriek konden worden gehandhaafd.

Zeeuwsch Nieuws

Te Middelburg heeft de vorige week plaats gehad een congres van den Internationalen Raad van Zee-onderzoek. De internationale bacteriologen, die aan dit congres deelnamen, op de stoep van het raadhuis te Middelburg, in een der zalen waarvan werd vergaderd.

De Bond van Bakkerszonen te Middelburg vierde z'n 5-jarig bestaan. Groep van de leder.

Zeeuwsche Omroep

Hallo! hallo! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten is geoorloofd.

Men meldt ons, dat in den Hoedekenskerkschen gemeenteraad eerst over de voorkomende gevallen van vlekziekten en daarna over den aankoop van basaltsteenslag gesproken is. Een discussie over de aanschaffing van eenige riemen vlocipapier had meer in den stijl van het voorgaande gelegen.

Uit Terneuzen bericht men, dat een kousenkoopman tot de brandweer wil toetreden.

Wanneer hij zijn branche niet vermoorden wil, mag hij wel uit de buurt van den ladderwagen blijven!

De Middelburgsche Roode-Kruis-afdeeling seint ons met enthousiasme, dat zij thans de beschikking heeft over een lokaal met 125 houten ledikanten.

Ergdenkenden zij hier medegedeeld, dat de heeren van het Roode Kruis nooit in dit lokaal vergaderen!

Een in aanbouw zijnde boerderij te Rilland-Bath is in vlammen opgegaan. De Justitie heeft het bouwperoneel erg aan den tand gevoeld en een der arbeiders ingerekend.

Dat is ook niet erg aanmoedigend voor de pogingen tot werkverschaffing in Zeeland!

Te Goes is tijdens de winkelweken het nummer Gondelvaart slechts voor de helft kunnen worden uitgevoerd. De vaart had men 's avonds namelijk wel, doch de gondels ontbraken!

Door de directie der gasfabriek te Tholen wordt een pakkende reclame gevoerd. Tegen de inlevering van de oude petroleum-pitten zijn gratis gasstellen te bekomen.

Jammer, dat er reeds zoovelen frauduleuze pogingen gedaan hebben om inplaats van petroleum-, pruimepitten aan te sjouwen.

De bond tot opleiding van praktische huisvrouwen heeft het eere-lidmaatschap met gratificatie toegekend aan een Vlissingse jongedame, die dezen zomer met een ijscoman omgang had en thans is gaan verkeerden met een kolenhandelaar.

Te Wemeldinge zijn twee schilders met hun ladder gevallen, die tegen een huis stond.

Toen de inwoners verschrikt riepen: „Wat gebeurt hier?” had een der slachtoffers de tegenwoordigheid van geest om te roepen, dat zij aan het „grond”-verven waren begonnen!

Te Heinkenszand valt te constateeren, dat bij sommige menschen 's nachts de peren en appels van de boomen gehaald worden. Op last van den burgemeester zullen nu alle schildjes en borden met het aanmoedigend opschrift: „Eet meer fruit” verwijderd worden.

Hier is nu niets meer aanwezig. Tot de volgende week, dames en heeren!

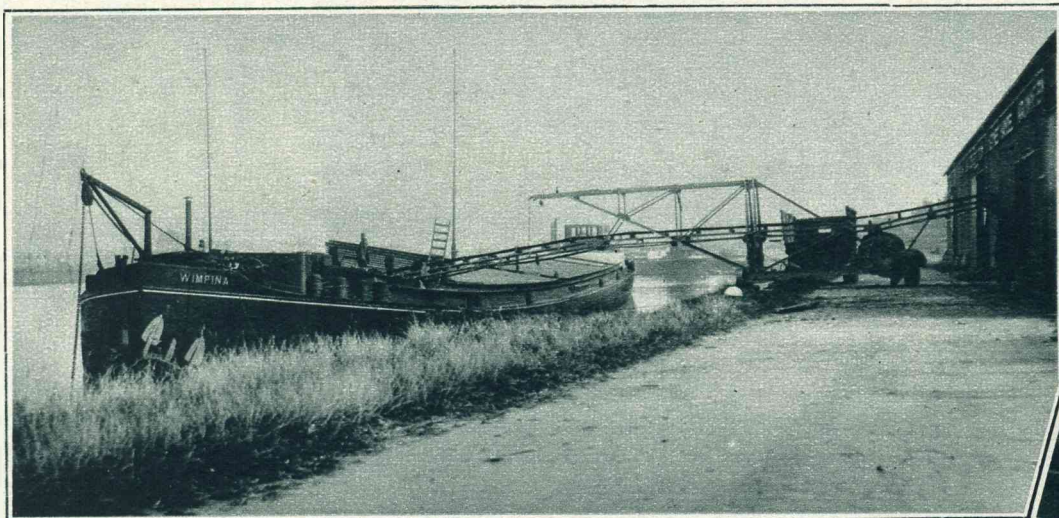

De heer B. Verdoorn te Zierikzee was op 1 Sept. 25 jaar amanuensis aan de R.H.B.S. aldaar. Op Donderdag 22 Sept. had de huldiging plaats van de zijde van leeraren en leerlingen.

De heiwerken voor het te bouwen bedrijfsgebouw van de Broederband te Vlissingen, waarbij gebruik wordt gemaakt van betonnen heipalen, trekken als nieuwigheid in deze omgeving heel wat belangstelling.

Rust van den herfstarbeid onder Zierikzee.

Te Wemeldinge is door de firma Kostense een bijzondere, nieuwe losinrichting geplaatst: een transporteur brengt de lading dadelijk uit het schip in het pakhuis.

Bie ons op 't durp

As den een nie kwaed op m'n is, dan is den aar 't wè. Wa 'k noe wee misdreven è mag joost wete, mae Andenis, de slaeger, liep me vanmerge mie een kwaei kop verbie, en dà bedui nie vee goes.

Misschien leit 't 'ierin, dà 'k tegen de benoeming van Verhoet 'estemd è, in de Raed, mae dà kon nie anders. Afijn, dà 's een 'eele geschiedenis, en dà kan 'k je noe nie allegaere zò vertelle, mae 't eind was, dà 'k deze weeke m'n ontslag 'enome è, dae!

A 't nie buge wil, mot 't mae breke, è 'k altied 'ezeid, en zò doe 'k ok.

En dan is 't bie mien altied zò datja 't r één schaepever de brugge is, dan komme d'r meer. Pier is een makkelijke vint, dà's vast, mae azen te nae komme, mò 'j' oppasse. Ja, dà begriep z' ier op 't durp nog nie zò goed. Ze dienke dat à je tegen iemand stemt, dat dà dan tegen zijn persoon is. Mae dae è 'k m'n eige nooit mee opg'ouwe. Ik stemme voe 't principe. En à 't r dan zò ies 'ebeurt, dan bin 'k om te spetteren. En à 'k eenmaal opkomme voe 't recht, dan gae 'k ok te keer tegen aller'ande kleine diengen, die 'k een stultje è laete loape.

D'r ei je m'n zeune, daer è 'k ok ruzie mee 'ad.

Dà kwam over den steun. Je weet dazze in Den Aeg steun gee an de boeren, en dae è 'k niks op tegen, wè te verstae, à zò 'n boer z'n kop nie boven waeter kan 'ouwe. Mae as dà nie zò is, dan most t'n z'n eige schaepe om 't an te nemen.

Ik kenne een boer, die is schatrieke, en die 'ei zò maer één koei, en die gaet elke weeke om steun, twi kwarretjes of zòies. Dà zou noe toch mien eere te nae komme, voe 'k toch zòies dee!

Wan je kan d'r noe over klesse zòas je wil, mae steun van 't Riek of van de gemeente, of van de soepkokerieje, dà 's al eender, en je mot 't nie anneme à 't nie 'oog noodig is.

Noe, afijn, m'n zeune wou 't dan wè anneme, 't lieken wè of de menschen van tegenwoordig gin schaepte mee in d'r lief è.

En ik zee: 't Beur nie, en toen à je 't.

Dà 's noe mi de pachtverlaegieng ok, à je noe toch nie diere zit, en 't eit 't nie noodig, wat mò je dan nae de pachkemie?

Ik weet er wè, die zòvee verlaegieng kreges, dazze bienae niks mi moste betaale, en dà deug noe toch ok nie.

An de verpachter wor mae nie 'edocht, weetje, en die mot t'r toch dikkels ok uut leve.

Al die diengen bin goed in sommige gevallen, voe degene die zwaer zitte, mae dà 's ok à nie makkelijk uut te maeken.

Mae 't is een tied van niks; zò 'oorden ik vertelle, dat een van de burgen van Karnelle al z'n goed op een aer z'n naem à laete schrieve. Dat was bie de rechtbank 'ewist, dà wil zegge, Karnelle most d'r voe om pachtverlaegieng te kriegen, en toen kwam dat uut.

Ja, noe is dat zò erg nie, maer azen ooit is anspreke, dan kan 'n d'r lillijk mee te pas komme, dà 's vast.

Je begriep dat noe toch ok nie, ee?

Vroeger waere de boeren toch anders. In mien tied was 't de grooste eere à je op tied je schulden betaelden, je zou d'r 'k weet nie wat voe wille geve à 't onder de menschen dreigede te kommen, dà je nie betaelden op je tied.

Mae noe? Vee boeren gee d'r niks om, à roep 't 'eele durp ze nae, à ze de centen mae è.

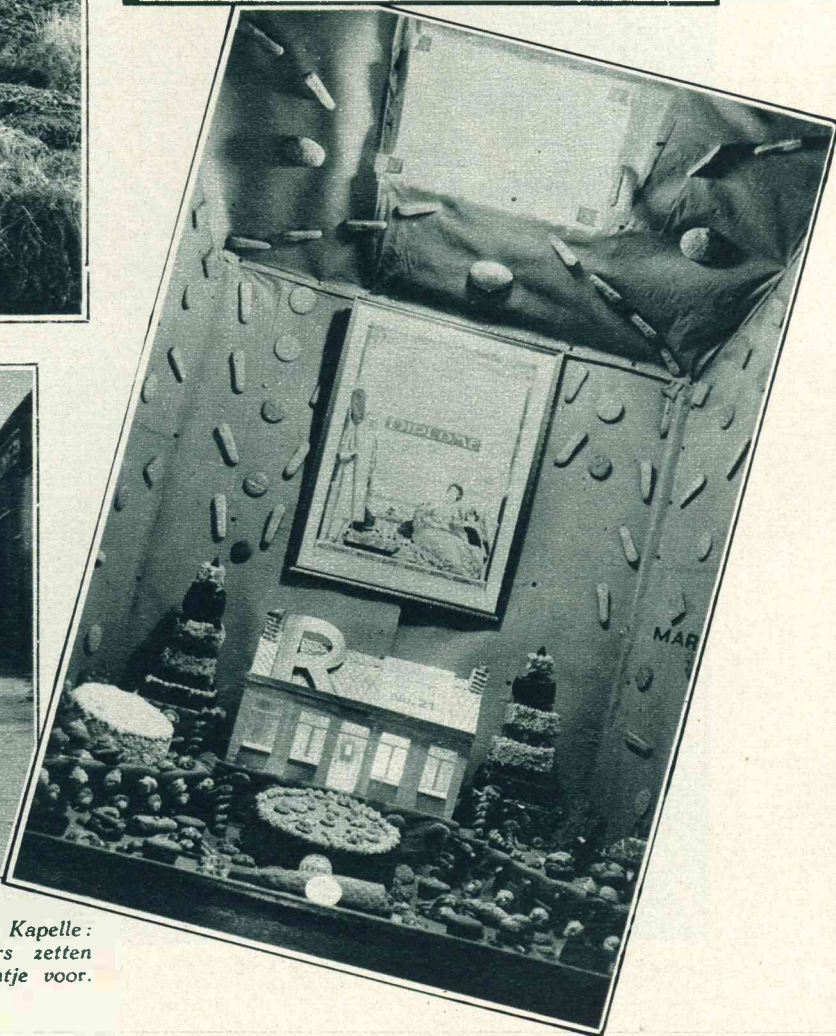
Die paer stikjes, die 'k toen is 'ekocht è, je weet wè, bin een flenk end om'oage, dà gae best. Ze zegge toch, dat beter zà worre mie 'eel de boel, en ik mag 't lieje ok.

Zò is t'r gin doen an om fesoendelijk door de waereld te kommen.

Mae wà 'k nog zegge wou, gistere à 'k den 'eelen dag mae scheuten deur m'n lief, liek azze d'r mie een naelde in stakke. 't Was vreed, zukken pien à 't dee. E julder dat noe ok wè is? 't Zà toch wè niks om 't lief è, ee? Je mò dienke, ik worre à een dagje ouwer. Nie dà 'k benauwd bin om dood te gae, glad nie, 'oor, 'k bin d'r zò geruste op as wat, en iedereen is sterfelijk, zei den doomenee altied, mae zukken pien, dà 's toch vreed.

Allee, mae 'k schee d'r uut, 't is toch vroeg donker vandaage!

PIER VAN 'T HOF

Winkelweek in Kapelle: ook de bakkers zetten hun beste beentje voor.

De reis begint.

Het Middelburg-team, dat Zondag met 1—3 van P.S.V. verloor, na een spannenden strijd.

P.S.V., Zuidelijk afdeelingkampioen, won Zondag te Middelburg met 3—1 van onzen Zeeuwschen 1e-klasseur.

mingen kunnen toch nog wel mee? Ook Axel heeft 't niet kunnen bolwerken tegen Vlissingen 2 en moest met een 2—1 nederlaag over de Schelde. Zat het slechte weer in de beenen van Freekenhorst's mannen? Zoo'n reisje over de Schelde doet ongetwijfeld geen goed aan de spelers. Vlissingen 2 - wij hebben het al vaker gezegd - is echter ook geen ploeg om mee te spotten. Het is een elftal waar verband in zit en dat 'n goede aanvulling vormt voor het eerste elftal, dat den eersten wedstrijd vorige week tegen Terneuzen niet erg fortuinlijk heeft gespeeld. Terneuzen heeft den goeden roep,

ZEEUWSCHE SPORT

Ook de tweede Zondag van de competitie heeft voor den jongen eerste-klasseur „Middelburg” niet 't gewenschte succes gebracht. De kampioenen, P.S.V., hebben 't echter niet gemakkelijk gehad en hoewel de 3—1 overwinning ten volle verdiend was, dank zij een betere techniek en een meerdere routine, zijn de P. S. V.'ers toch nog op een fortuinlijke wijze aan hun doelpunten gekomen. Wat meer geluk aan de zijde der Zeeuwen zou ongetwijfeld op hun enthousiasme stimulerend gewerkt hebben en dan hadden wij het nog niet geweten. Vooruitgang in het spel van de groen-witten is er zeker te bespeuren en als zij wat meer enthousiasme aan den dag gaan leggen, zullen er nog verschillende eerste-klassers een harde noot te kraken krijgen in Zeelands hoofdstad.

De tweede Middelburgsche ploeg Zeelandia doet het intusschen heel wat beter in de derde klasse. Na eerst Mevo II vorige week te hebben verpletterd, moest nu Zierikzee het loodje leggen en kreeg een 5—2 nederlaag te slikken. Wordt dit een ononderbroken race naar het kampioenschap, groen-zwarten? Wij hopen het en het kan o.i. wel, maar houdt daarbij rekening met de Goesche concurrenten, die het er niet minder goed hebben afgebracht. Ook zij hebben de tweede overwinning geboekt met dubbele cijfers zelfs. Dosko II moest er met 10—2 aan gelooven, zoodat wij mogen veronderstellen, dat het tusschen Goes en Zeelandia zal gaan dit jaar. En als wij de hoop uitspreken, dat Zeelandia het kampioenschap mocht behalen, dan was het omdat wij zoo graag deze oude tweede-klassers weer in hun oude milieu zouden terugzien, maar niet minder graag zouden wij het zien, dat ook Goes eens een trapje hooger klom. Slechts één kan het worden, dus strijdt er om, Goesenaren en Zeelandianen; wij gunnen het julie beide van ganscher harte. Sinoto moest het onderspit delven tegen Nw. Borgvliet en dat met klinkende cijfers, 4—0. Hoe is het daar in Zierikzee, kan daar ook niet eens wat beter van zich afgebeten worden? Zijn de jaren, dat Zierikzee in de running was voor de 2de klasse, heelemaal

vergeten? Hansweert heeft het er naar onze meening j.l. Zondag niet slecht afgebracht tegen Mevo II, door met slechts 4—3 te verliezen in Bergen op Zoom.

Het kan nog wat beter, hoewel de mannen van Hansweert zich nog geen illusies mogen maken. De Zeeuwen hebben zich gisteren na hun nederlaag tegen Axel goed hersteld en 'n flinke 5—2 overwinning op de Sassche Boys behaald. Zijn de Boys wat verzwakt? Komt, de Zeeuwsch-Vla-

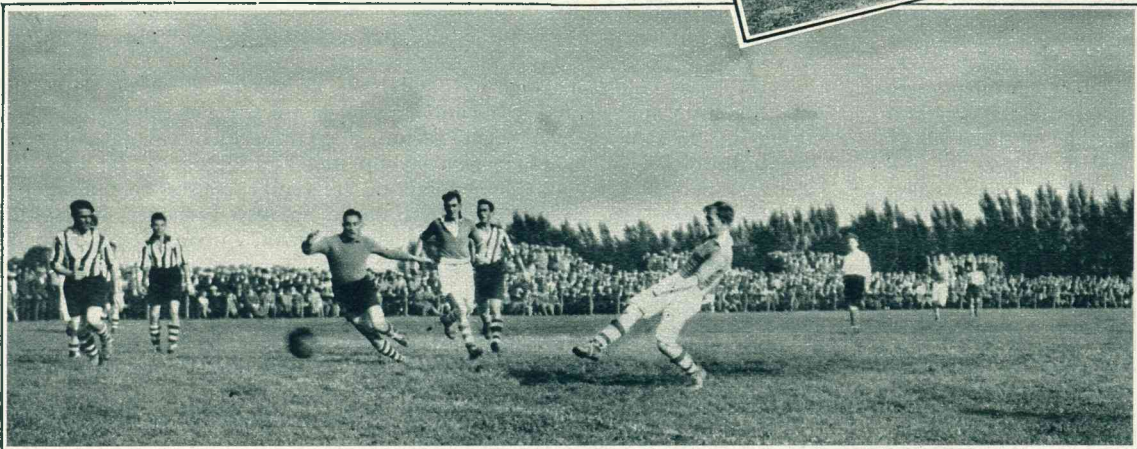
Middelburg's verdediging in actie tijdens den wedstrijd van Zondag j.l. tegen P.S.V., welke met 1—3 werd verloren.

Groote belangstelling bij den wedstrijd Middelburg-P.S.V. Sleeperskarren deden dienst als staantribunes en hadden Zondag een groote bezetting.

welke van haar elftal ging, bevestigd en de flinke 3—3 overwinning op Vlissingen geeft ons de hoop, dat Terneuzen een woordje zal meespreken. Vlissingen kan ongetwijfeld ook beter en zal zich gauw genoeg door de eerste kwade periode heenslaan. Tot slot de Middelburg- en Zeelandia-reserves (van Hulst - Terneuzen 2 is ons de uitslag niet bekend). Het reserve-elftal heeft een goeden wedstrijd gespeeld tegen de Zeelandia-reserves en zijn grooteren broer laten zien, hoe het wel moet. Zeelandia 2 is niet van de sterkste en daarom is een 3—0 nederlaag nog lang niet zoo slecht.

En nu vluchtig nog het programma van volgende week. Middelburg kan misschien zijn eerste succes op het niet al te sterke Willem II halen. Vlissingen zal tegen R. B. C. wel alle zeilen moeten bijzetten. Middelburg II krijgt 'n zwaren wedstrijd tegen Vlissingen II en wij zetten hier onze kaart op de Vlissingers. Terneuzen 2 kan in eigen home De Zeeuwen wel aan. Axel heeft geen moeilijke taak en zal de Zeelandia-reserves wel met een nederlaag naar huis toe sturen. Sinoto—Zierikzee 'n plaatselijke ontmoeting waarvan niets te zeggen valt. Zeelandia—Goes, het eerste treffen tusschen o.i. de sterkste, waarbij Zeelandia het terreinvoordeel kan uitbuiten. Hansweert zal tegen Nieuw Borgvliet hard moeten werken om voordeel te behalen en wij gelooven dan ook niet, dat deze wedstrijd de eerste overwinning kan worden.

Onze nieuwe 1e-klasseur Middelburg ontving Zondag den afdeelingkampioen P.S.V. op bezoek en zag zich met 1—3 geklopt. Moment uit den strijd. Suykerbuijk verkleint den achterstand voor Middelburg, na den P.S.V.-doelman uit zijn goal gelokt te hebben.

HET GEHEIM VAN DE SPREEKKAMER

door H.K. WEBSTER

No. 9

Zijn volgende vraag verraste me. „Bent u wel eens ooit gehypnotiseerd?” „Nee, niet dat ik weet,” antwoordde zij. „Dan is het ook nooit gebeurd,” zei hij beslist. „Al die sprookjes van mensen, die voor de eerste maal onbewust of tegen hun wil gehypnotiseerd werden, zijn nonsens.”

Hij liep eenige malen het vertrek op en neer. „Wel,” zei hij tenslotte, „ik weet op 't oogenblik niets, dat ik u nog zou willen vragen.”

Ze stond meteen op en liep vlug naar de deur, die toegang gaf tot de wachtkamer, opende die en verdween, zonder ze achter zich te sluiten.

Stancliffe en ik wisselden een vragenden blik. Hadden we, gezien de verdenking, die toch nog steeds op haar moest blijven rusten, het recht, haar weg te laten gaan naar Flatbush, vóórdat we een middel gevonden hadden om haar ongemerkt onder toezicht te houden?

„Ik weet 't niet,” fluisterde ik, in antwoord op de onuitgesproken vraag; „ik weet niet meer, wat ik gelooven moet, of wat ik moet beginnen. Doet u maar, wat u 't beste lijkt.”

Hij knikte, en ging toen, zonder mij zijn besluit nader mee te deelen, naar de wachtkamer, waar het meisje in een van de fauteuils zat.

„Ik ben bang, dat ik op een onhebbelijke manier ben weggelopen, daarnet,” zei ze. „Maar dat vertrek zal ook altijd een soort van gruwelkamer voor me blijven. 't Is niet het gezicht ervan, dat me het meest van streek maakt. 't Is die sterke tabaksreuk. Die brengt me op de een of andere manier dat heele afschuwelijke gesprek voor den geest.”

Ze had zich tot mij gericht. Nu keerde ze zich tot Stancliffe. „Zult u me naar huis laten gaan,” vroeg ze, „als ik u alleen maar mijn woord geef, dat ik naar u toe zal komen, waar en wanneer u wilt; of geeft u er de voorkeur aan, me . . . ?” Ze maakte den zin niet af, maar een blik naar den half-dommelenden politie-agent, die verondersteld werd, de wacht te houden, verduidelijkte haar bedoeling.

„Nee,” zei hij, „uw woord is al wat we nodig hebben.”

Ik knikte, met een gevoel van opluchting. „Dan,” zei ik opgeruimd, „is 't maar 't beste, dat we meteen opstappen. 't Is al aardig laat geworden.”

„O, maar ik wil volstrekt niet hebben, dat er iemand met me meegaat,” protesteerde ze. „'t Is zoo akelig ver van de stad om er een New Yorker mee naar toe te nemen.”

„Zooals u wilt,” zei ik. „Ik breng u in elk geval even naar uw bus.”

„In dat geval,” zei Stancliffe, „zal ik hier afscheid van u beiden nemen en zelf nog even hier blijven. Er zijn nog een paar dingen, die ik zou willen bestudeeren, en ik heb er nu uitstekend gelegenheid voor.”

„Zal ik nog hier terugkomen?” vroeg ik.

„Nee,” zei hij, „dat is niet nodig. Als ik nog iets van belang ontdek, zal ik u opbellen. 't Is te laat om Armstrong vanavond nog uit de Tombs te halen, maar morgen is dat 't eerste wat op ons programma staat.”

Toen we de deur uitgingen naar de gang, bleef ze nog even staan, en keerde zich half om, om Stancliffe te betrekken in wat ze zeggen wilde.

„Ik kan onmogelijk onder woorden brengen, hoe dankbaar ik u ben. 't Is zoo'n opluchting voor me geweest, alles te vertellen. Ik zal nu vannacht eindelijk weer eens goed kunnen slapen, zonder bromide-poeders. Dat heb ik niet meer gekund, sedert . . . ” Een gebaar voltooide den zin.

„Ik hoop het werkelijk voor u,” zei de heer Stancliffe. Toen voegde hij erbij: „Weet u heel zeker, dat u 't niet naar vindt om alleen te gaan?”

„O nee, ik geef er geen ziertje om.”

Ik was volstrekt niet van plan, haar heelemaal alleen dien langen tocht te laten maken, maar ik zei niets. Het zou veel gemakkelijker zijn, haar protesten op het laatste oogenblik te negeren, en eenvoudig met haar in haar bus te stappen.

Al kwam ik op mijn terugrit met Gwendolen naar Flatbush ook niets nieuws te weten, dat voor een jury, die over haar schuld of onschuld te beslissen had, van eenig belang zou zijn geweest, voor mij gaf ons gesprek wel degelijk den doorslag. Het was onmogelijk, haar heur geschiedenis te hooren aanvullen met allerlei bijzonderheden uit den tijd, toen ze Jack Marshall pas kende, of te zien hoe ze aan mijn lippen hing, als ik haar vertelde van zijn ziekte en kansen op herstel, en dan nog vast te houden aan de groteske en fantastische veronderstelling, dat dit meisje een moordenaress-in-koelen-bloede zou zijn.

Het eenige wat me dwars bleef zitten was, dat ik maar niet kon begrijpen, hoe het mogelijk was, dat Jack's vader geen open oog had gehad voor Gwendolen's toch zoo klaarblijkelijke distinctie en fijne beschaving. Hij was een scherpzinnig menschenkenner, dat wist ik — iemand met een bijzondere gave om door den schijn heen te dringen en de dingen onmiddellijk in hun ware gedaante te onderkennen. Jack had Gwendolen niet geloofd, en als ik héél eerlijk wilde zijn, moest ik bekennen, dat ik . . . haar in dit opzicht óók eigenlijk niet geloofde! Maar ik schrok er voor terug, hier dieper op in te gaan. Ze was zoo oprecht, zoo vriendelijk, zoo vertrouwend, dat ik me als een lafaard afwendde en vrijwillig blind verkoos te blijven voor deze moeilijkheid.

We waren aan het eindpunt uit de autobus gestapt, en liepen nu over een slecht-verlicht en schaars-bebouwden weg. Ze was wat dichtër naast mij komen loopen.

„Ik ben geneigd, erg boos op u te zijn,” zei ik, „omdat u zelfs maar voorgesteld hebt, dat we u heelemaal alleen op dit uur hierheen zouden laten trekken. U sprak dus in elk geval niet volkomen de waarheid, toen u ons verzekerde, dat u heelemaal niet bang zou zijn.”

„Nee, dat was toch wel waar,” hield ze vol, „of in elk geval dacht ik, dat het waar was; na al die vreeselijke angsten, die ik de laatste dagen doorstaan heb, geeft men er zich geen rekenschap meer van, of men al of niet bang is in het donker.” Ze huiverde even. „Maar het is griezelig,” zei ze, „en ik ben van nature niet zoo buitengewoon dapper. Ik voel me anders een heel ander mensch vanavond, mijnheer Drew. En dat heb ik te danken aan u en aan mijnheer Stancliffe. Ik ga nu eens heerlijk slapen zonder iets van dien rommel te slikken, dien de dokter me heeft voorgeschreven.”

„En alles zal ook heusch wel terechtkomen,” zei ik geruststellend. „Ik weet 't zeker — u zult 't zien.”

We liepen toen juist door een bijzonder donker gedeelte, maar voor ons uit, 'n honderd meter verder misschien, was weer een veel beter verlichte plek. Een gaping tusschen de boomen deed het schijnsel van een booglamp schel-wit over den weg vallen. In dat licht zagen we een man op ons toekomen. Hij was al op 't punt te verdwijnen in dezelfde schaduwen, waar ook wij ons bevonden, vóór ik hem goed in 't oog kreeg, zoodat ik zijn gezicht niet meer kon onderscheiden.

Ik had heelemaal niet den indruk gekregen, dat er iets verdachts of schrik-aan-jagends aan die verschijning was, maar opeens voelde ik, hoe Gwendolen's hand zich krampachtig om mijn arm klemde, even maar — het leek een impulsieve beweging.

Ik liep aan den buitenkant; wanneer de man ons passeerde, zou ik me tusschen hem en het meisje bevinden; ik kon niet inzien, dat er ons eenig gevaar dreigde. Ik bleef gewoon doorpraten. Wat ik zei, herinner ik me niet meer.

Haastige voetstappen kwamen nader. Ze schenen een oogenblik te weifelen en toen weer snel verder te gaan. De man ging zóó dicht langs me heen, dat mijn jas de zijne bijna raakte, maar hij scheen volstrekt geen notitie van ons te nemen. Het volgend moment verklonken de voetstappen achter ons.

Ik had verwacht, dat Gwendolen, zoodra haar angst ongegrond was gebleken, grapjes zou beginnen te maken over haar eigen hazenhart, maar tot mijn verrassing stapte ze zwijgend en haastig verder. Toen we zelf in het licht kwamen, keek ik haar eens van terzijde aan; ze was werkelijk opvallend bleek.

„Is dat niet 't huis, waar u woont?” vroeg ik, „dat eerste na die open plek?”

Ze gaf geen antwoord op mijn vraag. Toen ze sprak, was haar stem niet meer dan een gefluister. „Hij is stil blijven staan,” zei ze. „Hooft u wel?”

Ik luisterde, en was een beetje verwonderd, dat wegstervende voetstappen niet meer te hooren. „Hij is waarschijnlijk al te ver weg,” zei ik, „dat is alles!”

„Nee,” zei ze, „het is een stille avond. We hadden hem nog ik-weet-niet-hoe-lang kunnen hooren.” Toen keek ze naar me op. „Weet u niet, wie het was?” vroeg ze.

„Nee, ik heb zijn gezicht heelemaal niet gezien.”

„Het was Pomeroy,” zei ze. „Weet u nog wel? Die dief, van wien ze eerst dachten, dat hij Dr. Marshall vermoord had?”

Op mijn terugweg naar den eenzamen hoek, waar ik op een late bus moest wachten, keek ik voortdurend scherp uit naar den man, die ons in het donker voorbij was gegaan; maar ik zag niets.

Den volgenden morgen bracht de eerste postbestelling me een briefje van den heer Stancliffe.

„Verwacht niet, de eerste twee of drie dagen iets van me te zien te krijgen,” schreef hij. „Ik ben iets op het spoor gekomen, dat misschien van veel belang zal kunnen blijken. Ik heb geen tijd om u uit te leggen, wat het precies is, en aangezien de situatie van dien aard is, dat u me toch momenteel niet zoudt kunnen assisteeren, wilde ik u vragen, u voor 't oogenblik te bepalen tot rustig afwachten. Of ik zal binnen een paar dagen licht in de zaak kunnen brengen, of ik zal moeten ontdekken, dat mijn spoor, evenals de vorige, weer terugleidt in den mist.”

Ik ben bang, dat we Dr. Armstrong nog enkele dagen langer in de gevangenis zullen moeten laten. We zouden zijn invrijheidstelling alleen kunnen bewerken, wanneer we den procureur alle informaties gaven, die we ontrent juffrouw Carr bezitten. Hij zou haar dan zonder eenigen twijfel laten arresteeren, of haar anders in elk geval laten bewaken, en iets dergelijks zou fataal zijn voor mijn eigen plannen. Ze moet volkomen vrij zijn, en, voor zoover ze zelf weet, onbewaakt. Stel u niet met haar in verbinding, en als ze u schrijft of u opzoekt, laat 't mij dan weten.”

Die brief stelde me niet weinig teleur. Ik meende eruit op te maken, dat Stancliffe mijn geloof in Gwendolen's onschuld nog volstrekt niet deelde, al was hij haar niet onwelwillend gezind. Maar misschien was dat niet meer dan natuurlijk. Hij had haar gisteravond niet thuisgebracht, hij had haar niet zoo openhartig en onbevangen over de vreeselijke kwestie hooren spreken.

Er waren echter nog twee dingen, die hij me niet verboden of ontraden had. Het eerste daarvan was, naar Madeline te gaan, en haar te vertellen, dat Dr. Armstrong van verdenking gezuiverd was. En het tweede was: mijzelf toe te leggen op het ontraadselen van het mysterie der laatste tien minuten, waarvan we nog steeds niets wisten.

Ik werkte eerst nog een beetje op mijn kantoor, juist genoeg om mijn geweten het zwijgen op te leggen, en tegen vijf uur ging ik Madeline een bezoek brengen.

Ik vond haar aan de theetafel; en het scheen wel, of ze de tijding, die

ik bracht, onmiddellijk van mijn gezicht aflas, want ze stond impulsief op, en stak me, op haar oude, welbekende manier, beide handen toe.

„Zoo, daar ben je dus weer,” zei ze. „Je hebt geen idee, hoe 'n weldaad het is, je daar rustig en onbevangen tegenover me te zien zitten. Je bent van gedachten veranderd, dat kan ik zien. Vertel me er alles van.”

Aan dat verzoek kon ik nu wel niet precies voldoen, maar ik vertelde haar toch zooveel mogelijk. „We zijn nog even ver van de definitieve oplossing af als altijd,” zei ik, „maar de zaak is nu in goede handen, en zal vroeg of laat opgelost worden.” Toen voegde ik er nog bij: „Ik kan je niet zeggen, hoeveel prettiger ik me voel, nu ik tenminste weet, dat Dr. Armstrong er niets mee heeft uit te staan.”

„Ik heb dat altijd wel geweten. Hij heeft een paar domme dingen gedaan. Hij heeft iets meegemaakt, dat is voorgevallen tusschen Dr. Marshall en mij, en toen heeft hij zijn hoofd verloren. Ik mocht hem altijd graag, en heb dat nooit onder stoelen of banken gestoken. Hij leek zoo oud en — en — zoo schoolmeester-achtig; ik kwam nooit op 't idee, dat er eenig — gevaar bij zou zijn. Hij verdiende werkelijk niet zóó'n zware straf, als Dr. Marshall hem had toegedacht.”

Ik twijfelde er geen oogenblik aan, of dat was inderdaad alles, wat er over haar verhouding tot Armstrong te zeggen viel. Maar er was nog iets anders.

Ik keek toevallig op, en merkte, dat ze me oplettend gadesloeg. „Vooruit ermee,” beval ze. „Er is nog iets anders, niet?”

„Ja,” zei ik, tamelijk onbeholpen. „Jij en Jeffrey. Ik zag een briefje van jou op zijn tafel liggen — ik herkende je hand.”

„Dat was een verbazend ongelukkig toeval,” zei ze hoofdschuddend. „Ik begrijp best, dat 't je in de war bracht; het kon niet anders. En het eenig motief voor dat briefje was juist: jou zorg te besparen. Ik kan 't je op 't oogenblik nog niet allemaal uitleggen. Maar mijnheer Jeffrey heeft kans gezien, mij — mij en Jack — een onschatbaren dienst te bewijzen. Het briefje dat ik hem schreef, diende uitsluitend om hem te vragen, je voorlooppig nog niet met de kwestie lastig te vallen. Ik zal 't je allemaal uitleggen, wanneer 't juiste oogenblik gekomen is. Nu gaat dat nog niet goed.”

Ze vertelde me toen, dat de doktoren, die Jack behandelden, het gevaar geweken hadden verklaard. Daarna gingen we gezellig en op ons gemak nog wat over koetjes en kalfjes zitten praten. En ondanks mijn onrust over Gwendolen Carr verliet ik Madeline's huis met een gevoel van ontspanning en bevrediging, als ik sinds lang niet meer had gekend.

Ik was genoodzaakt, twee volle dagen te besteden aan 't afdoen van werk, dat zich had opgehoopt, en geen langer uitsstel gedoogde. Maar den derden dag, toen ik me er zoowat doorheen had geslagen, besloot ik, dat mijn kantoor maar weer eens voor zichzelf moest zorgen, en dat ik op onderzoek uit zou gaan, zooals ik aldoor al van plan was geweest.

Deze dag stond ook in het teken van de kwestie, die me zoo onophoudelijk bezig hield, want bij het ontbijt kreeg ik al een briefje van Stancliffe. Het was acht-en-veertig uur geleden, sinds we iets van elkaar gehoord hadden.

„Waarde heer Drew”, luidde het epistel „in zekeren zin ben ik teruggekeerd tot ons uitgangspunt. U zult zich nog herinneren, dat ik voor 't eerst

in contact kwam met het probleem op dien avond, toen we samen van het Grosvenor naar huis wandelden, en ik u verzekerde, dat Pat Pomeroy's robijn een imitatie was, en dat hij zonder twijfel onschuldig was aan den moord op Dr. Marshall. Wanneer men mij op 't oogenblik vroeg, in de getuigenbank te verschijnen en Pomeroy's onschuld te bezweren, zou ik me heel wat minder zeker van m'n zaak voelen. Het is waar, dat zijn steen namaak was, en dat, als hij in eenig verband met den moord op Dr. Marshall stond, het motief in elk geval geen roof was.

Ik heb den man gezien, en ben voorbereidingen aan 't treffen om hem eens aan den tand te voelen, niet in mijn gewone gedaante natuurlijk, maar onder een vermomming, die hem vertrouwen zou kunnen inboezemen. Ik mag zoo terloops wel opmerken, dat ik in mijn heele loopbaan nog nooit zóóveel verschillende karakterrollen binnen 'n acht-en-veertig uur heb gespeeld! Ik heb u de laatste dagen nog gezien, al weet u niet waar.

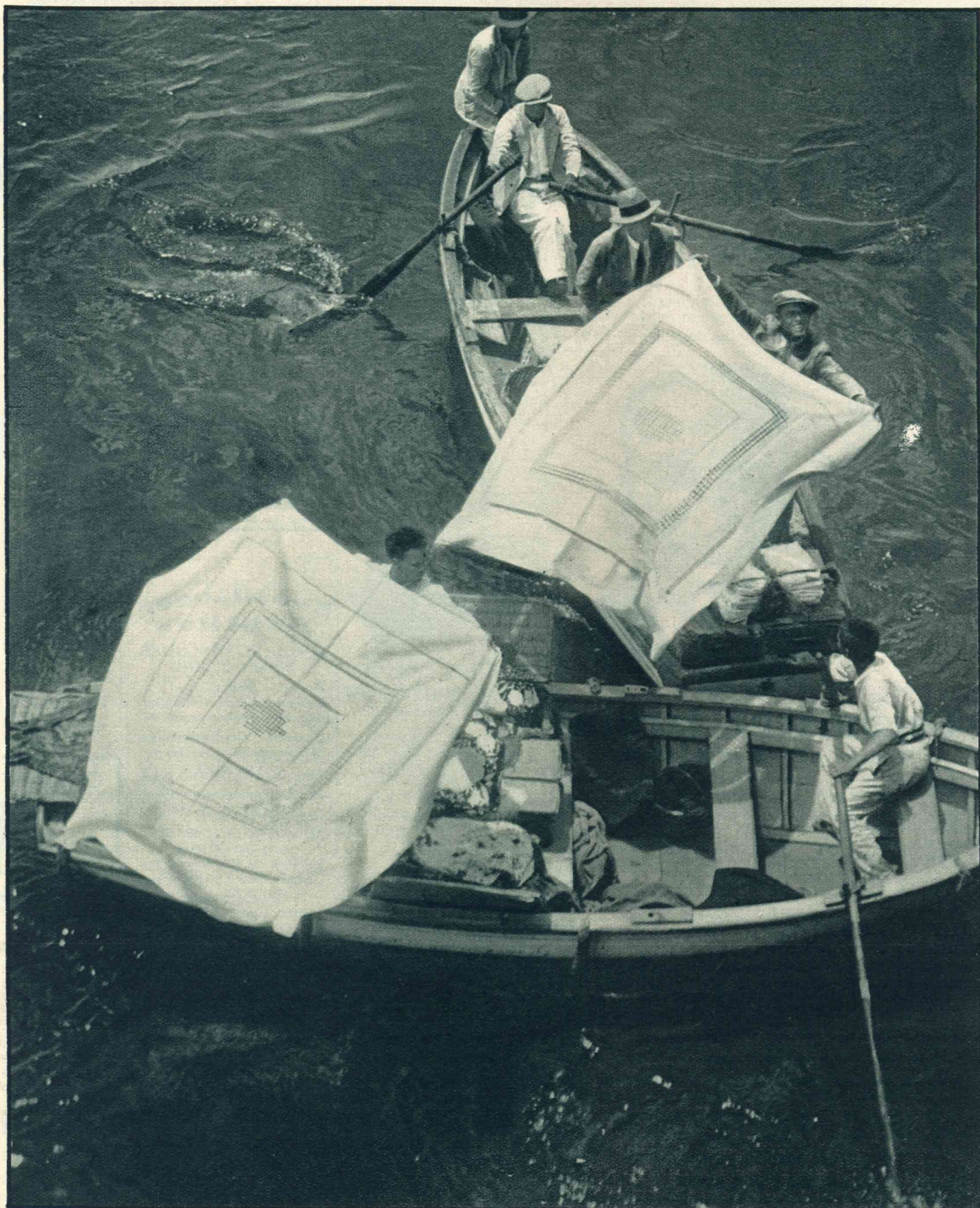
Ik heb goede hoop, dat in de volgende vier-en-twintig uur de zaak zich zóóver zal ontwikkelen, dat ik u werkelijk iets te vertellen zal hebben.

Steeds gaarne

uw

Carlton Stancliffe.”

Ik legde den brief neer en voelde me akelig nieuwsgierig. De dingen moesten buiten mijn weten in korten tijd een heel andere richting genomen hebben, als alles nu opeens weer naar Pomeroy heenwees. Ik was half van plan, mijn eigen nasporingen maar op te geven, daar ik wel voelde, dat ik tòch te veel

Raven-handel.

(HANDELAARS BIJ DE AANKOMST VAN
EEN MAILSCHIP BIJ DE CANARISCHE
EILANDEN)

Zes bekende Nederlanders

hebben in de kolommen van dit blad verklaard, hoe zij van die pijnen in ledematen, gewrichten, spieren en zenuwen bevrijd zijn geworden door het gebruik van Togal-tabletten. Eén van deze verklaringen luidde o.a.:

„Ik heb Togal-tabletten gebruikt, het resultaat was werkelijk prachtig en verrassend. Ik was sedert jaren reumatieklijder en kon niet meer knielen of lopen. Ik voelde pijn en stramheid in de rechterknie en na het gebruik van eenige flacons Togal-tabletten waren de pijn en stramheid geheel verdwenen. Ik werd leniger in al mijn ledematen en kon als vroeger weer knielen en uren in de bosschen wandelen. Nu zijn de herfst en de winter voorbij en door doelmatig gebruik van Togal-tabletten ben ik totaal van de reumatiek bevrijd gebleven. Daarom kan ik allen reumatieklijders met veel vertrouwen de Togal-tabletten aanbevelen.”

Iedereen moet Togal op zak of in huis hebben, want Togal-tabletten regelen den bloedsomloop en verwijderen alle onzuiverheden zooals infectieuze bacteriën of urinezuur. Dat is dan ook de reden dat Togal evengoed helpt tegen hoofd-, kies- en zenuwpijn als tegen die pijnen in ledematen, gewrichten, spieren en zenuwen ook genoemd reumatiek, spit, jicht, ischias enz. Een ander groot voordeel van Togal is, dat het gebruikt kan worden door die personen, die geen andere medicamenten kunnen verdragen, want Togal is onschadelijk voor hart, maag en nieren. Bij alle Apoth. en Drog. à f 0.80. f 2.— en voor langer gebruik de Kuurverpakking à f 8.75.

De belangrijkheid van het zout—

Om Spijzen Smakelijk te Bereiden

De meeste gerechten moeten met zout klaar gemaakt worden. Voeg de juiste hoeveelheid bij Uw eten door middel van zoo'n handige Cerebos bus met strooier. Zij bevat het zuiverste zout van de wereld, het blijft droog en is niet te overtreffen.

Cerebos Zout

Verkrijgbaar bij alle kruideniers en comestibles zaken in kleine middel en groote bussen, ook in sierlijke zoutstrooiers voor tafelgebruik.

KUNSTGEBITTEN

f 55.—

Absoluut pijnlooze behandeling desgewenscht termijnbetaling.

Ook voor Ziekfondsleden.

Bureau voor Tandheelkunde

Kruisstraat 15 b - Rotterdam

Iederen dag geopend van 9—3

en 6—8 uur. Telefoon 51943

Voor Dordrecht:

Warmoezierspad 17 (Kromhout)

Iederen dag geopend van 10-12

en 7-8 uur.

Voor Delft: Markt 79

's Zaterdags van 3—5 uur.

H&C Complet De modernste Radio ontvangers type H. & C. Complet

als tekening, met prachtige ingebouwde Syrena luidspreker plaatsen wij bedrijfsklaar door geheel Nederland. Duizenden tevredenheidsbetuigingen ontvingen wij over geleverde apparaten. 1 jaar garantie. — Betaling naar keuze. Vraagt nog heden onze catalogus No. 92 waarin goedkoopere en duurdere modellen voorkomen.

N.V. HEES & Co., - DELFT

KOOPT NU restanten BEHANGSEL bij ROTHMEYER, BOTERSLOOT 121 SPOT-PRIJZEN

LEERT U DANSEN IN HET INSTITUUT H. FRENK

JONKERFRANSSTRAAT 21 — TELEF. 12433

Uw onderwijs is gegarandeerd. Lessen op Zondag en alle weekavonden. Aanvang October

Inl. gratis. Prosp. op aanvr. Inschr. dagelijks v. 10-10 uur

Chronische Ischias

Pijn nu weg - stok overbodig!

Niemand kan er aan twifelen of deze man heeft voor goed afgedaan met het lopen met een stok, want het is nu al vier jaar geleden, sinds hij hem afdankte. Hij schrijft:

„18 Maanden leed ik aan chronische ischias en reumatiek en het was mij onmogelijk te lopen zonder stok. Maar nadat ik korten tijd Kruschen Salts had gebruikt kon ik den stok wegdoen. Het is nu vier jaar geleden dat dit gebeurde; de pijn is nooit teruggekeerd en ik heb geen dag meer behoeven te verzuimen op mijn werk. Ik zou dan ook nooit meer buiten Kruschen willen, want het is zijn gewicht in goud waard. U kunt van dit schrijven naar goeddunken gebruik maken, want ik kan Kruschen Salts werkelijk aan ieder lijder aanbevelen. C. F.”

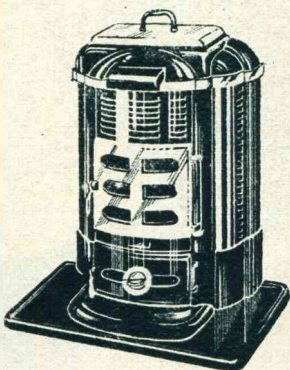
Als de afvoer-organen traag gaan werken wordt het schadelijke urinezuur vrijheid gelaten zich op te hoopen en zich te nestelen in de weefsels, spieren en gewrichten in den vorm van naaldscherpe kristallen. Deze

kristallen zijn het, die, doordat zij de zenuwvanden doorboren, de ondragelijke reumatische pijnen veroorzaken. Kruschen Salts lost de kwaadaardige urinezuur-kristallen op om ze daarna zacht maar volkomen uit het lichaam te verwijderen. Wanneer U dan trouw blijft aan de kleine, dagelijksche dosis, zullen de zes verschillende zouten in Kruschen Salts de afvoer-organen blijven aansporen tot gezonde, geregelde werking. Het kwaadaardige urinezuur krijgt dan geen kans meer zich ooit weer op te hoopen.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon. Imp.: N. V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C.

Zijt gij reeds abonné van dit blad?... Zoo niet, abonneert U nog heden!

De „Olga“ wordt 't meest nagemaakt

van alle haardkachels!

Weet U 'n betere aanbeveling voor de echte „Olga“-haardkachel? Wij niet. Maar de beste is het, dat staat vast; en wij hebben 'n prachtcollectie in voorraad!

N. Markt 19-20, R'dam
Rotterdamsche Dijk 247
Schiedam

Kunstlanden Gebitten

SPECIAAL PIJNLOOZE BEHANDELING

Betaling desgewenscht in 12-maandelijkse termijnen, ook voor Ziekfondsleden.

Bureau v. Tandheelkundige Middenstands - Verzekering.

Adm. G. DE WAARD, Mathenesserlaan 398 b bij de Hoodrift - Tel. 30013

Te bereiken met alle lijnen naar het Westen.

Voorheen van Heusdestraat 13b. Geopend van 9-4 en 7-9 uur.

Agentschappen:

STOUT. Alwinstraat 23 (Heijplaat)

J. v. TURENHOUT. Noldijk D 95 B Barendrecht

DEREK. Betje Wolffstraat 44.

DE ROON. Korte Dreef 9 Tuindorp (Vreewijk)

DE HAAN. Asterstraat 77 (Bloemhof)

KREUKNIET Wolphaertsbocht 181 (Charlois)

BRUSSAARD. Nassaulaan 20. Schiedam

KREUKNIET. Strijenschestraat 56 Schiedam

KOOPT BIJ VAKSMEDEN! HET IS UW VOORDEEL!!

Onder volle garantie en vakkundige plaatsing leveren wij HAARDEN met onafbrandbare lak vanaf f 57.50 HAARDKACHELS, het nieuwste, in alle kleuren - 32.50 HUISHOUDKACHELS, zwart, prima fabrikaat - 14.50 Ter gelegenheid van ons 30-jarig bestaan FRAAIE SOUVENIRS

F. G. HOLTHUIZEN
N. MARKT 12 - TEL. 10272 - ROTTERDAM

Een aanhouder wint....!

Geregeld Adverteeren is....

winnen!

MENGELKAMP'S

houtwaren zijn beter en niet duur.

Trapleeren
Strijktafels
Spanramen
Kuijen
Stampers
Tafels
Stoelen, enz.
Oudste adres.
Onze zaak bestaat 32 jaar, dus een goed bewijs.
Achterklooster 67
Tel. 15036 - Let op den naam

MENGELKAMP

OPHEFFINGS-UITVERKOOP!

Alle voorradige meubelen worden tegen buitengewoon lage prijzen uitverkocht, o.a. 2 crapeaude en 4 stoelen, bekl. m. moquette f 29.—

H. RIETVELD, MEUBELMAGAZIJNEN
Jacob Catsstraat 46-48-50

Zie nu onze 8 étalages eer ge elders gaat koopen!

N.V. J. HENIGER JR

Kipstraat hoek Pannekoekstraat

Groote sortering ruige Wolhoeden . . . f 2.50

VOOR ELK Z'N KEUS

N.V. J. HENIGER JR

Gr. Hilledijk hoek H. Croesinckstraat

Groote sortering Hüchel Velourhoeden vanaf f 5.50

Zon en wind.

achter was om Stancliffe's werk nog op eenige wijze te kunnen aanvullen. Maar later besloot ik, toch maar m'n eigen gang te gaan. Ik had er nu eenmaal mijn zinnen op gezet, om zelf óók eens den detective te spelen, al was ik de eerste om te beken-
nen, dat ik lang niet zooveel talent bezat als m'n vriend Stancliffe.

Ik begon den dag met een bezoek aan het Grosvenor Ge-
bouw. Ik bracht daar het meest nuttelooze uur van mijn heele carrière door, kantoorbedien-
den, liftjongens, portiers en werkvrouwen uithoorend, in de hoop iemand te vinden om me den een of anderen tip te kun-
nen geven. Ik slaagde erin, sig-
nalementen te krijgen van mij-
zelf, van Stancliffe, van Gwen-
dolen Carr, en zelfs van Pome-
roy. Ik kwam niets te hooren,
dat ik al niet duidelijker in de
kranten had gelezen.

Toen ik inzag, dat ik zóó
geen steek verder kwam, be-
sloot ik het eens over een an-
deren boeg te gooien, en ging
jacht maken op het verpleeg-
stertje. Toen ik haar eindelijk
te pakken had, bleek ze het
geweldig druk te hebben, zoodat
ze niet veel tijd en zin had om
me te woord te staan.

„'t Is tenslotte maar één
vraag,” zei ik. „Weet u ook,
wat dat voor een afspraak was,
die Dr. Marshall had om twaalf
uur op den dag van den moord?”

„Ja,” zei ze kort. „Hij
moest als deskundige verschi-
nen in de zaak Hart om te ge-
tuigen over de toerekenbaarheid
van den dader.”

Wel, dat was 'n slag. Toen
ik de dokterswachtkamer, waar
ze nu in functie was, verliet,
voelde ik me werkelijk een
beetje ontmoedigd. Wie er dan
in die geheimzinnige tien minu-
ten ook de spreekkamer van den
vermoorde was binnengegaan,
het was in elk geval een onver-
wachte bezoeker.

Niet precies wetend, wat ik
nu zou gaan beginnen, slenterde
ik langzaam door Broadway en
verder, tot opeens het gezicht
van The Tombs, slechts één
blok van me verwijderd aan
mijn rechterhand, me op het idee bracht, Dr. Armstrong te gaan opzoeken.

Voor iemand van mijn beroep was het gemakkelijk, toegang tot hem te
krijgen, en zoo gebeurde het, dat ik, kort vóór het eind van het bezoek,
door een ijzeren hek het bleeke, vervallen gezicht te zien kreeg van den man,
dien ik kort tevoren met zooveel hautain zelfvertrouwen in de getuigenbank
had zien staan.

Blijkbaar las hij het goede nieuws al op mijn gezicht. De plotselinge
glans van hoop, die in zijn oogen kwam, ontroerde me veel meer, dan ik
verwacht had.

Het stond duidelijk op zijn gezicht te lezen, dat hij afschuwelijk moest
geleden hebben, en ik stak hem spontaan mijn hand toe door de tralies, in
een opwelling van hartelijkheid, die mijzelf niet minder verbaasde dan
hem.

„Dr. Armstrong,” zei ik, „mijn naam is Drew. U hebt mevrouw Marshall
misschien wel eens over me hooren spreken. Ik kom u vertellen, dat u van
alle verdenking gezuiverd is.”

Hij liet mijn hand los, klemde zijn beide vuisten tegeneen, en hief ze
langzaam boven zijn hoofd.

„Goddank!” bracht hij uit, en het woord was veel meer een gebed dan
een uitroep. „Goddank! Ik had nauwelijks meer kunnen gelooven, dat ik
dezen dag nog ooit zou beleven.”

„Het spijt me erg,” zei ik, „dat we niet in staat zijn, onmiddellijk naar den
procureur te gaan, en uw invrijheidstelling te vragen. We hebben tot dusver
de politie nog niet in vertrouwen kunnen nemen, en het is van het grootste
belang, dat zekere personen niet door uw plotselingen terugkeer opgeschrikt

en gewaarschuwd worden, vóórdat we nog een stapje verder zijn met onze
onderzoekingen.”

„Denk niet aan mij,” zei hij levendig. „Laat me hier maar zoolang u
wilt. Niets kan me meer deren, nu u me deze boodschap gebracht hebt.” Hij
keek me aan met een eigenaardige uitdrukking in zijn oogen. „Uit wat u zegt,
leid ik af,” zei hij, „dat u zoo ongeveer uw hand op den moordenaar gelegd
hebt. Zonder dat zou u niet zóó zeker kunnen zijn van mijn onschuld.”

„We weten nog niet zóóveel als we wel zouden wenschen,” zei ik voor-
zichtig.

„Ik moet bekennen,” zei hij, „dat ik bijna hoop, dat hij zijn straf zal ont-
gaan. De man, dien hij gedood heeft, was een — nee, hij was geen duivel,
maar toch was dat woord bijna over mijn lippen gekomen. Hij was alleen maar
een volmaakte machine; even onfeilbaar, even accuraat, even onberispelijk
als de meest perfecte machine maar kan zijn, en even harteloos en onmeedoog-
gend. Ik was hem in den weg getreden, en ik werd slechts op het laatste
oogenblik gered door de daad van iemand, die misschien óók wel zijn slacht-
offer was geweest, evenals ik. Ik zou hem niet gedood hebben; ik was er eer-
der toe gekomen, zelfmoord te plegen; maar ik wil u gerust bekennen, dat ik
moeite had om het niet uit te schreeuwen van blijdschap, toen ik hem dood
vond.”

Zijn woorden kwamen me des te merkwaardiger voor, omdat ze bijna
een echo leken van wat Gwendolen Carr gezegd had, na eveneens haar on-
schuld betuigd te hebben: „Ik heb hem niet gedood, maar toen ik hoorde,
dat hij vermoord was, was ik blij, want ik voelde, dat hij het verdiende.”

(Wordt voortgezet)

ZEEUWSCHE FILM

Zie hoe de jeugd
zich soms vermaakt
en allerhand genoegens
smaakt!

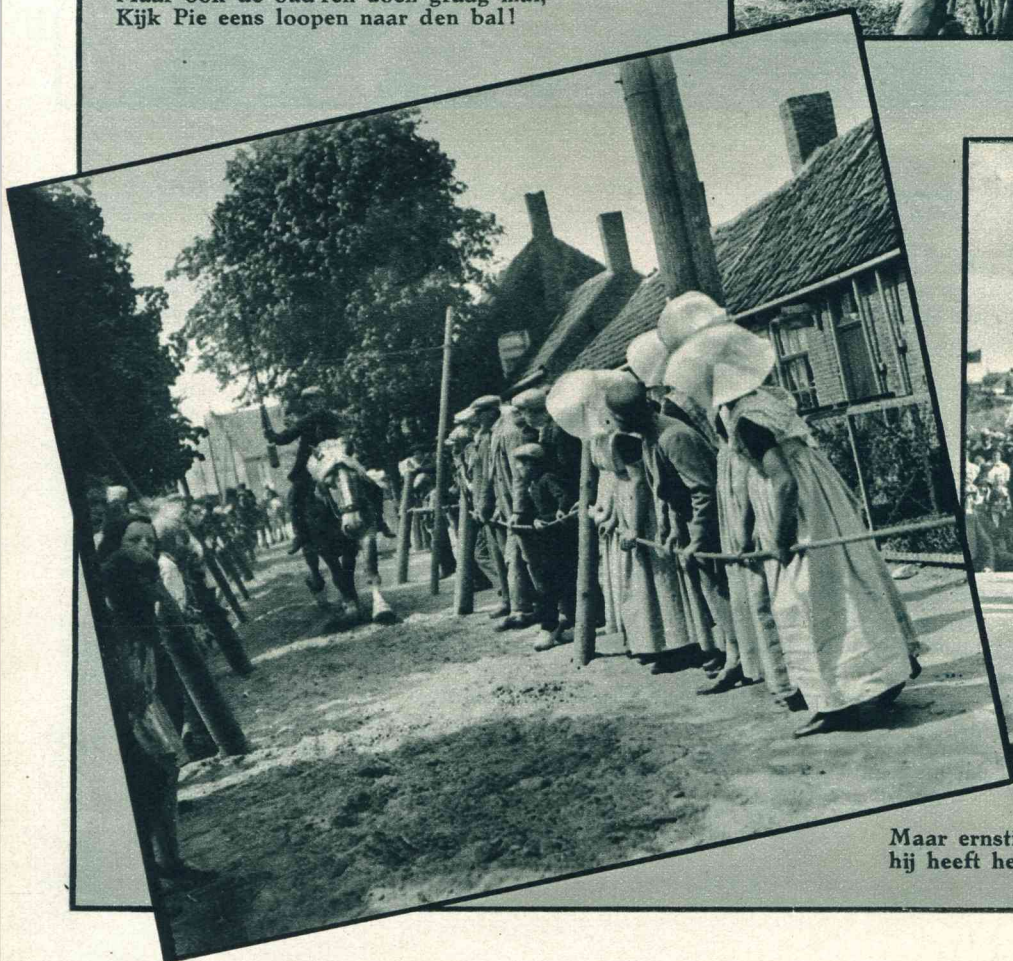
Michieltjes stad (de klim
naar vangst)
levert nog klimmers
zonder angst.

Maar ook de oud'ren doen graag mal,
Kijk Pie eens lopen naar den bal!

En dan een in den kinderwagen,
die om zijn jeugd terug komt vragen.

Maar ernstiger: de rijderij,
hij heeft hem? Nee, hij is voorbij....

Ten slotte, fraai en elegant,
een dansje in het Zeeuwsche land.